

KOMMUNISTISK POLITIK

100.000 demonstrerede i Genova den 17. november mod drabet på Carlos Giuliani under G8-topmødet i 2001. De protesterede også mod retssagerne mod 25 aktivister fra dengang, der kræves idømt i alt 225 års fængsel.

VI ER HISTORIEN

Nr. 23
11. årg.

2007
23. november -
6. december
Støttepris 15 kr.

TEMA: FV2007 - HVORFOR FOGH IKKE FALDT

- Menigmand bestemmer s. 2 ● Kurs mod tillidskrise s. 3 ●
- Hvorfor Fogh ikke faldt s. 4 ● Valgkamp for millioner s. 6 ●
- Kom og se giraffen! s. 9 ● Arbejdere i Folketinget er en sjældenhed s. 9 ●
- Når 3 ugers ferie bli'r for meget s. 11 ● Savage Rose – Universal Daughter s. 12 ●
- Terrorsagen mod Fighters + Lovers s. 14 ● Global klimatrussel s. 16 ●
- Enhedslisten: Vagthund for hvem? s. 18 ● SOSU'erne må fastholde initiativet s. 24

Menigmand bestemmer

*Menigmand bestemmer, siger de borgerlige.
Schludder. Er folket suverænt?
Er Danmark dit og mit? Danmark
er et lydland, et protektorat
Fjernstyret af Washington, NATO og EF
og hjemmestyret af hr. Fogh
og hans stab af overtjenere
(latin: ministre),
som fører sig frem på engelsk i salonen
og herser på dansk i køkkenet.*

Sådan skrev digteren og dramatiker Erik Knudsen, der døde dagen før folketingsvalget, 85 år gammel – den sidste og en af de største i en stor generation af lyrikere fra 20'erne, som debuterede under og lige efter verdenskrigen og besættelsen.

Citatet er fra samlingen 'Digte siden sidst' fra 1985, og – nåja – dengang stod der Schlüters og ikke Foghs navn på hjemmestyret.

Erik Knudsen døde dagen før folketingsvalget, der for tredje gang resulterede i en krigsforbryderregering Fogh. Menigmand bestemmer! Mon dog?

Fogh vil øjensynligt herse i køkkenet nogen tid endnu, medmindre han kløjs i det og menigmand alligevel får smidt ham på porten. Så fast sidder han heller ikke i barstolen. Derfor arbejder han hårdt på at få den ny VK-regering placeret mere solidt. Dertil har han brug for nye ansigter, gerne yngre kvinder, der ikke oser af nyliberal selvgothed. Han har brug for nogle mærkesager, der kan svække indtrykket af ham som krigspolitikker og Bush-klon – og bl.a. derfor har vi set hans pludselige omvendelse til overbevist klimaforkæmper, der vil bringe Danmark i spidsen internationalt for at imødegå den voksende klimatrussel. Det er noget af en kovending fra den internationale miljøterrorist, der anbragte en Bjørn Lomborg som øverste dommer i miljøspørgsmål, hvor kendelsen var givet på forhånd: Monopolerne og vores store allierede er frikendt for ethvert ansvar – for den globale opvarmning eksisterer ikke.

Først og fremmest har Fogh brug for en god og loyal parlamentarisk opposition, som han har haft det i de forløbne

KOMMUNISTISK POLITIK

seks år, siden han kom til magten efter 11. september 2001 som Bush's trofaste allierede, en af de allersidste, der endnu er tilbage. Derfor tilbød han under valgkampen socialdemokraterne et 'nationalt kompromis' om velfærd. Derfor har han indkaldt samtlige folketingspartier til konsultationer, og de er alle pænt mødt op. Og derfor vil han lave et regeringsgrundlag, der virker 'bredere', og hvor aftrykkene fra Dansk Folkeparti er mindre synlige.

Krigsforbryderregeringen er den danske storkapitals og ikke mindst Møller-Mærsk's foretrukne. Den vil se et prøvet kort som Anders Fogh og ikke et oprøvet som Helle Thorning gennemføre dens politik på vanskelige kerneområder, som er i spil: Gennemførelse af den ny unionstraktat uden folkeafstemning, fortsættelse af krigspolitikken i Afghanistan og Irak, styring gennem klimatrussel og udsigterne til en global økonomisk krise - og meget kontant gennemførelsen af de nye overenskomster i en situation, hvor ikke mindst de ansatte i den nedslidte offentlige sektor forlanger klækkelige lønstigninger.

Med aktuell udsigt til en storkonflikt efterfulgt af borgerskabet og dets medier ring omkring Anders Fogh – og den 'loyale' opposition. Selv Enhedslisten og dens nye unge ansigt får pæne ord med på vejen.

Det hele er en øvelse i folkebedrag, nuværende og planlagte. Alt tyder på, at den parlamentariske 'opposition' vil kende sin plads og sin rolle. Det vil sige, at det er op til menigmand at stoppe og ændre den afstukne kurs. Folkelig mobilisering mod krig og unionstraktat, massiv mobilisering omkring overenskomsterne og for 'velfærd til alle' og regningen til de rige!

Og disse bevægelser kan godt tage de ord til sig, hvormed Erik Knudsen sluttede det citerede digt 'Socialismen er nødvendig':

*De gamle dage knirker.
Status quo slår revner.
Barbari eller socialisme.*

Redaktionen 20. november 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 280 kr.
År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner
½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 30.11.07

Kurs mod tillidskrise

Renten og valutakurser begynder at svinge, og inflationen stiger, hvilket især mærkes på dagligvarer der fra den ene dag til en anden stiger flere kr.. Spekulationsboblen i aktier og ejendomsmarkedet er sprunget, friværdis forvandlet til gæld. Den økonomiske krise varsler sin snarlige ankomst.

Det amerikanske underskud på handelen med udlandet har nu i flere år ligget over den teoretiske smertegrænse på 6 % af nationalproduktet (smertegrænsen er fundet ud fra en historisk analyse af hvornår det internationale marked begynder at stoppe med at give kredit). Det amerikanske underskud modsvares af tilsvarende overskud i andre lande, og mekanismen er, at f.eks. Kina låner USA penge til at købe kinesiske varer.

Smertegrænsen afspejler det forhold, at risikoen for at lande med underskud ikke kan betale renter og afdrag, naturligvis er stigende jo større lånet bliver i forhold til landets samlede økonomi. Det seneste år har det vist sig, at USA har svært ved at betale af på sin gigantiske gæld.

Finanskrisen skærpes af, at der er udstedt obligationer med sikkerhed i boligmarkedet og garanteret af anerkendte kreditvurderingsinstitutter uden at denne sikkerhed har været noget værd. Investorer over hele verden er nu begyndt at indse at de har tabt store beløb. Flugten fra dollar er for alvor begyndt, selvom det stadig kun hviskes i hjørnerne, f.eks. på OPEC-møderne.

Den amerikanske økonomi er stadig verdens største og den amerikanske valuta dollar har status som international reservevaluta, som de vigtigste handlende råstoffer afregnes i. I år er dollarkursen faldet ned på en flad femmer, hvilket er under niveauet for krisen i slutningen af 80'erne, og man skal se tilbage til den store krise i 70'erne for at finde et tilsvarende kursfald.

For producenter uden for USA betyder den lave dollarkurs, at eksporten rammes, fordi der kan købes mindre ost og elektronik for den samme dollar i dag end der kunne, da den var 8,5 kr. værd.

Krisen for de mere spekulative økonomiske områder som bolig- og aktiemarkedet (der tales i USA indtil videre om tab på 400 mia. dollars) kan ikke ses som isolerede fænomener. Det er ikke kun enkelte boliglånstyper, der måske ikke har været helt fine i kanten. Det internationale marked overvejer kraftigt, om man fortsat kan have tillid til værdien af dollaren som reservevaluta. Den kinesiske nationalbanks kæmpebeholdning af dollar vil ikke fra den ene dag til den anden forvandles til en bunke matadorpenge, men de

lande, der har dollars og amerikanske statsobligationer liggende, vil forsøge at sikre sig andre mere håndfaste værdier som sikkerhed. Og i samme åndedrag vil man spørge sig selv, om hvem der nu har råd til at købe alt det skrammel, man producerer. Finder Kina ikke nye kunder til butikken er kapitalismens svar på krisen massearbejdslosigkeit.

I Danmark er aktiekurserne dykket sammen med resten af det internationale marked gennem næsten en måned. På en dag mistede ejerne af de 20 førende danske aktier 33 mia. kr..

- Vi har tidligere haft en række urolige perioder på aktiemarkedet, hvor det hver gang efterfølgende har vist sig, at man bare skulle holde fast og have is i maven. Men det er noget andet denne gang. Jeg tror ikke på, at der bag korrektionen denne gang venter et hurtigt opsving i markedet, fortalte aktiestrateg i Fionia Bank til Børsen.

EU's økonomiske efterårsprognose beroliger med, at verden godt kan modstå problemer. EU havde forudset at det ikke kunne blive ved med at gå godt med spekulation i stigende priser på det amerikanske boligmarked. Men europæiske storbanker har været dybt involveret i denne og har derfor også lidt store tab. Det er ren ordmagi, når EU beroliger med, at den finansielle uro snart går over, at de højeste oliepriser nogensinde nok har nået toppen, og at den manglende tillid i banksektoren (der betyder at banker p.t. ikke låner hinanden penge, men gerne vil se kontanter) snart igen afløses af tillid og fremgang. På den anden side lover EU heller ikke for meget:

"Under forudsætning af at vejrforholdene normaliseres og situationen på metalmarkedet stilner af, så vil prisinflationen der ikke vedrører energi kunne stabiliseres i løbet af 2008."

Udover rekordpris på olie har verdensmarkedet set en stigning i priserne på en række andre råstoffer og fødevarer. Prisen på hvede er fordoblet efter tørke og dårligt høstudbytte i bl.a. Australien samt øget efterspørgsel på biobrændsel.

De stigende foderpriser betød, at døde grise, sultet ihjel, i et par uger nærmest har været hverdag i Danmark, sager der alle viser sig som symptom på det samme: at landmænd har brugt mange penge på at udvide med nye besætninger og automatik, mens prisen på kød ikke følger med prisen på foder. Så landmænd (og dyr) står utroligt sårbare uden opsparing når der nu pludselig tabes penge på hver gris.

Mens det nu hastigt går nedad med den globale økonomi, og nogle økonomer igen støver gamle bøger med konjunkturanalyser af, står de danske politikere stadig i efterdønningerne fra valget og påstår, at mangel på arbejdskraft er den eneste grund til bekymring.

Reelt er de eneste områder med lovende økonomisk vækst militær og underholdning.

fsk

FV2007: Hvorfor Fogh ikke faldt

Af Arbejderpartiet Kommunisterne

På trods af en voksende venstredrejning i brede dele af befolkningen overlevede Fogh og hans krigsforbryderregering endnu engang et folketingsvalg. Årsagen er ligetil: Fogh er blevet fredet på afgørende punkter af en lam 'opposition'. Her følger Arbejderpartiet Kommunisternes valgopssummering.

Folketingsvalget bekræftede alle grundtræk i APK's analyse af de politiske kræfters stilling og styrkeforholdene. Det viste bl.a.:

1) At Fogh-regeringen og VKO-blokken var stærkt presset af de folkelige (masse)bevægelser.

2) At Socialdemokraterne (SR) er ude af stand til at udgøre et stærkt regeringsalternativ, fordi de på alt for mange punkter fører samme nyliberale politik som Fogh.

3) At SF vil sælge alt for ministerposter, og at Enhedslisten ikke udgør et revolutionært alternativ, men derimod en forhindring for dettes udvikling.

Og (måske vigtigst):

4) At den venstredrejning, som er blevet klar især gennem 2006 og 2007 med velfærds masseprotesterne, også kom til udtryk ved valget. At radikaliserings- og polariseringsprocessen i det politiske og sociale billede fortsætter med at udvikle sig.

'Rød blok' kunne have vundet

Det var på et hængende hår, krigsforbryderregeringen blev genvalgt. De drevne krigstaktikeres beregninger holdt stik, men kun lige til øllet, til sikring ved et færøsk mandat. Det understregede også, at alle de indledende manøvrer til valget, herunder tilbagetrækning af tropper fra Irak, 'velfærdslofter', 'opblødning' i forhold til behandlingen af børnefamili-

er på asylcentre osv., var nødvendige sammen med konkrete taktiske manøvrer som udnævnelsen af eks-socialdemokraten Karen Jespersen til socialminister m.m. Der var brug for tusind stemmer her, fem tusind der, og ti tusind flere andetsteds.

Alligevel havde 'oppositionen' vundet, hvis den havde angrebet krigsforbryderen Fogh – i stedet for at behandle ham respektfuldt som 'statsmand' og 'seriøs, erfaren politiker' – og lanceret en klar alternativ politik på flere centrale felter, først og fremmest stop for dansk krigsdeltagelse, garanti for EU-folkeafstemning og klare lønløft til de lavtlønnede offentligt ansatte. Nu kunne DF løbe med de to sidste punkter. Desuden ville det have haft betydning, hvis den gennem længere tid havde stået som et funktionsdygtigt regeringsalternativ (S, R, SF). Det lykkedes i stedet bl.a. De Radikale og Ny Alliance i fællesskab at aflede fra spørgsmålet om at stoppe krigsforbryderregeringen og alene gøre det til et spørgsmål om at sætte det onde DF uden for indflydelse. Det var ynkeligt at se, at 'oppositionen' ikke kunne skyde den købte Khaders lille valgfidus ned.

Også Enhedslisten bidrog til festen og til at holde Fogh ved magten.

Ikke bare havde partiet på grund af sin

principløshed rodet sig ind i en selvfor-skyldt splittelse ved at opstille en synligt religiøs kandidat. Det havde også lagt op til et ekstraordinært landsmøde om sagen på et tidspunkt, hvor det ikke var svært at forudse, at et folketingsvalg var sandsynligt. Af om muligt endnu større betydning var, at man ikke fordømte Fogh-regeringen som en kriminel regering, ikke tordnede mod alliancen med Bush, ikke klart fordømte Afghanistan-krigen som ulovlig, og først og fremmest at man ikke udtrykte støtte til den væbnede modstandskamp i Irak og Afghanistan, men fordømte den som 'terrorister' og 'fundamentalister'. Det sidste ville selvfølgelig have udløst en hetz, men også trukket klare forskelle op til SF og delt vandene politisk.

Nu var liste Ø ubestemmeligt taktisk mudder (som det jo er) og kom ud med sit klare mål: at være en lænket vagthund for det kapitalistiske parlament. Man har i praksis åbenlyst opgivet at være 'bevægelsernes talerør' i parlamentet. Det kostede en tredjedel af stemmerne fra sidste valg. Partiet lige præcis krøb over spærregrensen.

Venstredrejning følger masseprotesterne

Socialdemokraterne og LO har som bekendt søgt at overtage og styre de

Valgets fakta

VK-regeringen fortsætter på trods af et mandattab på seks, alle tabt af Foghs parti, der alligevel stadig er landets største.

Den ekstreme højrefløj i form af Dansk Folkeparti vandt et enkelt mandat. VKO gik samlet 2,2 pct. tilbage og har nu tilsammen 89 mandater (en tilbagegang på fem).

Naser Khaders dobbeltspillerparti fik nøjagtig fem mandater – og sikrer under alle omstændigheder regeringen og 'blå blok'.

Men VKO kan også regere på et enkelt færøsk mandat.

De Radikale fik ni mandater og tabte

otte i forhold til sidste valg. De er gået til hhv. Khader og SF.

Det andet erklærede midterparti Kristendemokraterne blev nærmest udraderet. Den ombejlede 'midte' blev delt tværs over og stærkt reduceret.

Helle Thorning-Schmidt kunne ikke slå Fogh. S gik to mandater tilbage til 45. SF voksede fra 11 til 23 – mere end en fordobling af stemmeprocenten fra seks til 13 pct. – mens Ehl gik to tilbage til fire. Tilsammen gik de tre socialdemokratier otte mandater frem.

På trods af en procentuel fremgang på i alt 1,6 pct. har S-SF-Ehl og Radikale nøjagtig samme antal mandater som i 2005.

folkelige velfærdsprotester og gøre dem til støttemanifestationer for Helle Thorning. Den parlamentariske opposition som helhed har både udnyttet og slået plat på venstredrejningen blandt de unge og de arbejdende og har samtidig indsnævret, bremset og bekæmpet den.

Kun Villy Søvndal forholdt sig tilsyneladende solidarisk til den og blev mere end rigeligt belønnet ved at opsume det meste af venstredrejningen som stemmefremgang med mere end en fordobling. Det er rekordagtigt stort.

Venstredrejningen afspejlede sig i VK's mandattab på seks, der ikke kunne erstattes af Kjærsgårds fremgang med et enkelt mandat. Hovedtendensen var bort fra VKO. Khader samlede op og bremse denne tendens. Men netop det, at NA og R (samt Kristendemokraterne) – den såkaldte 'midte i dansk politik' – svækkedes kraftigt ved valget, er også et udtryk for den underliggende polarisering.

S-SF-Ehl ('arbejderflertallet' i gamle dage) gik samlet kraftigt frem, især i storbyerne med København i spidsen. Venstredrejningen følger altså udviklingen af massebevægelserne og slår stærkest igennem, hvor gadeprotesterne også har været stærkest.

Krigsforbryderregering på 'bredere platform'

Sammenlignet med de drevne taktikere og udspekulerede demagoger fra VKO virkede den parlamentariske opposition som en flok amatører med en uklar politik. Det er som vist ikke tilfældigt, men en konsekvens af både deres faktiske politik og deres taktiske fodfejl. Naser Khader var nødvendig for regeringen for at splitte og stoppe rykket væk fra højrepolitikken, men det var samtidig nemt for dem at holde ham nede på Enhedsliste-niveau.

Resultatet af det hele er som bekendt, at Fogh fortsætter – angiveligt på en 'bredere' platform, mere 'hen over midten', og med nye og yngre ansigter på ministerposter i et forsøg på at forvandle et skrøbeligt mandat til fire år mere med reaktionær politik.

Helle Thorning-Schmidt kunne ikke

slå Fogh, men får nu endnu en chance for at vise, at hun ikke kan – i kraft af sig selv og sin nyliberale politik.

Fogh kan væltes af massekampen. At sætte sin lid til, at 'oppositionen' blive klogere og skifter politik, er sanseløst chancerytteri.

Tilsyneladende har S og R intet lært, og de taler sammen med LO-Børsting om igen at føre oppositionspolitik 'hen over midten'. Det er den samme gamle taber-taktik.

Kommunistisk valgtaktik

APK kunne ikke anbefale noget parti at stemme på ved dette valg som et revolutionært alternativ. Valget og dets forløb har bekræftet rigtigheden heraf. SF har for længst og Enhedslisten har i praksis fraskrevet sig denne rolle.

Skal venstredrejningen forstærkes i de kommende år, vil det også være vigtigt med et revolutionært modspil på det parlamentariske plan. Det indbefatter

også en kritisk afgrænsning til SR-SF-konstellationen og til Enhedslisten og dens støtter.

Det er en af de opgaver, APK vil arbejde for at løse i den kommende 'valgperiode'.

APK afviste samtidig at gennemføre en aktiv boykotlinje ved det overståede folketingsvalg. Det ville være et taktisk fejlgreb og blokere for at få de politiske budskaber ud: Krigsforbryderregeringen Fogh skal stadig stoppes. Den har ikke fået større legitimitet ved valget. Krigene i Irak og Afghanistan skal stoppes og alle danske tropper hjem. Der skal gennemføres en folkeafstemning om den ny unionstraktat. Der skal kæmpes for velfærd til alle, med regningen til de rige osv.

Hvordan den taktiske situation skal takles, vil vise sig, når den ny regering og de nye parlamentariske konstellationer er på plads – men alle de nævnte krav er brandaktuelle og står fortsat i centrum.

Valgkamp for millioner

Valgkampe er dyre. De borgerlige partier støttes af arbejdsgiverorganisationerne, A.P. Møller Mærsk og andre store monopoler med store pengebeløb. Købte journalister, spindoktorer og reklamefolk tilrettelægger hver detalje i forløbet. Indbefattet valgkaniner, bomber og personangreb, hvor hånden, der fører kniven, holdes skjult. Kpnet.dk kommenterede løbende udviklingen af valgkampen. Her bringes nogle af kommentarerne, som stadig har aktualitet.

Første uge FV2007: Speedsnak på dåse

Er du journalist, tv-vært eller en midelmådig skuespiller? Så er politik måske lige noget for dig.

Går det ikke, så er der måske en plads på Se og Hør.

I det dårlige selskab med USA, EU og nyliberalismen har de danske politikere ikke meget, de selv bestemmer. Politik, det er noget, der sælges. Uddannelsen er få timers praktik i en herre-

ekvipering. Reklamer med sloganet: Se mig i søndagstøj og dejligt smil.

Politik, det er speedsnak på dåse, grim smag i munden og knive i ærmet.

Man forstår at floskler fra sport og underholdning er den mest præcise måde at beskrive det politiske spil. Det handler om dagsform og billige point. Mest ligner det kapløbet om, hvem der er bedst i et afdansningsbal.

I valgkampens første uge er landet som nedsænket i sin egen tidslomme.

Barsebäck kunne ryge i luften, og danskerne ville ikke vide det. Verden udenfor er til gengæld mindst ligeså døv over for, hvad Danmark nu har gang i.

Tyskland har kun lige bemærket valg dagen og ellers ikke omtalt Anders Fogh, siden han i august slæbte Angela Merkel en tur til Grønland. Heller ikke Sverige, England eller Norge har givet meget kritisk omtale endnu.

Der findes naturligvis undtagelser, og en af dem er den tyske avis Die Zeit, der har gjort den iagttagelse, at der i Europa er et fællestræk i det politiske liv: Hvor socialdemokrater for 10-15 år siden skiftede den lyserøde partifarve ud med lyseblå og gjorde en masse borgerlige mærkesager til deres egne, er det i dag de borgerlige partier, der skifter propaganda fra fremmedangst over til de traditionelle sociale værdier.

Forskellen kan være vanskelig for folk at få øje på.

Og stormuftien af Jerusalem har

bemærket, at de selvdyrkende religionskrigere i Dansk Folkeparti har lavet en valgplakat med en Muhammed-karikatur. Pia Kjærsgård håber at kunne vinde valg nummer tre på fremmedhad, men tonen bliver mere og mere skinger, fordi folk som flest har fået nok af hende og hendes skinhellige flok, der har fået hovederne i klemme i en burka.

1.11.2007

Et truende 'nationalt kompromis' om velfærd

Den første tvekamp på tv mellem dansk parlamentarismes statsministerkandidater var en sørgelig opvisning i gabende forudsigelighed. Krigsforbryder Foghs blodplettede hænder var sminkede til lejligheden bag et tannet friluftsydre, mens den socialdemokratiske mærkevare ikke engang forsøgte at opstille sig selv og en socialdemokratisk ledet regering som et reelt alternativ til Fogh.

Helle Thorning Schmidts ambition er tilsyneladende at blive en lidt mindre fedtet Fogh – med hensyn til velfærd. Foghs krige betyder ingenting.

For Socialdemokraterne skal valget vindes på 'velfærd'. Ingen skattelettelser til de fattige, ingen skattestigninger til de rige, men mere 'velfærd'. De snævre socialdemokratiske forestillinger om 'velfærd' anser (bekvem for dem selv) ikke den systematiske nyliberale nedbrydning af den danske infrastruktur fra faldefærdige kloakker og forældede jernbaneskiner til sundhedsfarlige skoler og nedslidte hospitaler eller den øgede globale klimatrussel som 'velfærdsproblemer'. Eller de kriminelle danske krigseventyr i Afghanistan og Irak, betalt med social tilbagegang.

Blandt andet derfor kunne Danmarks

TEMA: Hvorfor Fogh ikke faldt

krigsforbryder nr. 1 forelå et 'nationalt kompromis om velfærd', som Helle Thorning Schmidt på stedet accepterede – på betingelse af socialdemokratiske fingeraftryk. Så er rammer og rollefordeling for en ny valgperiode ligesom trukket op, med Venstre som regeringsbærende parti og Socialdemokraterne som højt værdsat leder af den parlamentariske opposition.

- Når vi nu er enige om de overordnede mål, hvorfor så ikke i stedet for at skændes og slå hinanden i hovedet med store tal gå sammen og lave et nationalt kompromis om velfærd? sagde Anders Fogh. Det var her, Helle Thorning Schmidt lod forstå, at Anders Fogh var lidt for fedtet.

Fortsætter Fogh som statsminister, evt. på Ny Alliances mandater oven i Dansk Folkepartis, vil dette 'nationale kompromis om velfærd' blive genoplivet, og forhandlingerne om total afskaffelse af efterlønnen og flere andre nyliberale reformer kan gå i gang og blive gennemført med Helle Thornings neglakerede fingeraftryk.

Det nye 'nationale kompromis' skulle lyde som et valgløfte. Der er grund til at tage det alvorligt. Som en valgrussel.

2.11.2007

Mediedarling Ny Alliance

Mediedarlingen Ny Alliance – endnu et i den åbenbart endeløse række af politiskløse danske partier – præsenterede for nylig deres program.

Af uvisse årsager havde folkeafstemning om EU-forfatningen ("reform-traktat" også kaldet) sneget sig ind blandt kravene, men i kampen om Anders Fogh Rasmussens gunst har det ladet livet. Altså ikke officielt. Programmet står skam stadig ved magt – Ny Alliance kan bare ikke udtale sig om, hvorvidt de rent faktisk går ind for en folkeafstemning, før folketingsvalget er overstået.

Den tager vi lige én gang til: Ny Alliance fortæller, om de vil have en folke-

afstemning ... efter valget.

Det er mig bekendt første gang, et parti er officielt politiskløst i en valgkamp. Da Pia Kjærsgaard i TV2-nyhederne afkrævede Gitte Seeberg en forklaring, havde sidstnævnte da også mere end almindeligt svært ved at forsvare sig mod Pias (selv-)retfærdige harme. Den slags kalder man vist et straffespark, og Pia Kjærsgaard scorede overbevisende. Man kunne nærmest høre stemmerne tikke ind hos liste O.

Så vidt Ny Alliance, som jeg ellers kun finder interessant som et studie i det borgerlige demokrati, vi med vold og magt eksporterer til resten af verden.

Hvad angår Pia Kjærsgaard, er hun vel noget af det mest fascistoide, dansk politik har præsteret efter 2. verdenskrig. Alligevel (eller derfor?) formår hun at være mere og bedre opposition end oppositionen, og så er begrebet "valg" vist en voldsomt optimistisk overskrift på det cirkus, der fylder medierne en uges tid endnu.

Et valg kræver valgmuligheder, og denne gang kan vi kun vælge, om farven på vores statsminister skal være rød eller blå. Politikken er den samme.

5.11.2007

PET's valgbombe afsløret som svindel og magtmisbrug

PET's strateger må have ment, at de havde en vindesak:

Uanset udgangen på sagen om en 22-årig mand fra Nørrebro i København ville der være gevinst. Enten blev han rekrutteret som PET-meddeler, eller også kunne han bruges som valgbombe ved FV07.

Det blev det sidste. To dage før valget slog medierne historien stort op. En 22-årig mand af anden etnisk baggrund var blevet fængslet, sigtet for at opfordre til kidnapninger af danskere i udlandet. Udenrigsministeriet udsendte advarsler til danske turister i en række lande. Alt blev gjort for at skabe indtryk af, at der virkelig var fare på færde, og at PET 'igen' havde udvist handlekraft og årvågenhed.

Historien viser sig at være denne:

To PET-agenter forsøgte i sidste uge at hverve den 22-årige som agent eller meddeler for efterretningstjenesten pga.

hans angivelige forbindelse til islamiske miljøer i København og kendskab til personer, der er anklaget i en større 'terror-sag'. Da han afviste dette, blev han nogle dage senere arresteret og mandag varetægtsfængslet for foreløbig to uger på den nævnte terroranklage.

Hvad PET ikke havde taget højde for, var, at den 22-årige var i stand til at dokumentere det suspekke forløb. Han optog nemlig det to timer lange møde med PET-agenterne på et af dem lejet hotelværelse med brunch ved Søerne i København. Denne samtale er udleveret til flere medier. På den baggrund har Politiken kunnet fortælle historien.

Optagelserne viser, at PET-betjentene tilbød den 22-årige en hel stribe ydelser, hvis han ville være meddeler – bl.a. at lette hans 18-årige tyrkiske kones adgang til Danmark på trods af 24 årsregelen, betalte rejser til Tyrkiet og mange andre fristelser for en ung mand, som har været tvunget til at arbejde sort på et pizzeria for at tjene til dagen og vejen. Den slags ville PET se gennem fingre med, sagde efterretningsfolkene.

Men da den 22-årige ikke ville være med i spillet, faldt PET's hammer. Nu skulle han i stedet være valgbombe til fordel for lov og orden og krigspartierne: 'Terrortruslen er akut og reel!' Og altså skabt af den danske efterretnings-tjeneste selv.

PET sidder med en ny Kasper Neergaard-sag. Eller noget, der er værre endnu. Alt tyder på, at PET's valgbombe var både svindel og magtmisbrug. Hele den beskildte affære må straks undersøges af en politisk udpeget instans, og de ansvarlige fra en efterretningstjeneste, der optræder som en stat i staten med sin egen dagsorden, indbefattet valgdagsorden og valgbomber, må drages til ansvar.

12.11.2007

Ryk mod venstre

Folketingsvalg er mere end noget andet et gigantisk øjebliksbillede af befolkningens politiske bevidsthed og klassekræfternes aktuelle stilling. Det er dette valgs store hemmelighed, at alt peger hen mod et ryk til venstre i den danske befolkning.

Dette må bare ikke siges højt, og slet ikke af de store borgerlige medier. For bliver folk bevidste om denne venstredrejning, vil det accelerere den, og det vil svække chancerne for at få Anders Fogh genvalgt, borgerskabets elskede, foretrukne statsministerkandidat.

Men selv med de millioner, der postes i den borgerlige propaganda for Fogh, og den massive medieforvrængning kan de klare indicier på, at en stor del af den arbejdende befolkning er på vej mod venstre, ikke holdes helt skjult.

F.eks. viser så godt som alle meningsmålinger, at VKO-blokkens massive flertal er væk. "Blå blok", den mest reaktionære partikonstellation i årtier, får svært ved at fungere videre. Den skal have kunstigt åndedræt fra Naser Khaders kapitalstøttede karriereflok, der er skabt netop med det formål. Men selv opsuppleret med mediestunten Ny Alliance går 'blå blok' tilsyneladende baglæns.

Og endnu tydeligere viser det begyndende ryk mod venstre sig i en tilsyneladende fordobling af SF's stemmer og mandater. Det udtrykker ikke bare, at der er et flertal af befolkningen, som går

mod venstre, men også, at den venstredrejede del af befolkningen går 'endnu længere' mod venstre. Det er ikke Helle Thorning, som støtter Afghanistan-krigen og var med i Irak et langt stykke, og som sammen med Fogh barberede efterløn og folkepension, der opsuger venstredrejningen, men netop SF, som opfattes som modstander af denne reaktionære politik.

Den borgerlige personfiksering beskriver disse dybe sociale og politiske bevægelser, der afspejles ved valgene, som resultat af politikernes personligheder og større eller mindre gennemslagskraft. Det er Villy Søvndals magiske personlighed, der pludselig er trådt frem og har rykket titusinder ... eller er det mon?

Hele dette venstteryk, som skal holdes skjult, er skabt uden for det reaktionære parlament, hvor glimt af den sociale virkelighed er lige så sjældne som glimt af menneskelighed hos Søren Krarup og Jesper Langballe. Det er formet på gaderne i masseprotesterne, ikke mindst mod krigene, den danske krigsdeltagelse og den massive velfærdsslagting – af de 'socialistiske ballademagere', de protesterende unge, forældres til børn i truede daginstitutioner, sosuarbejdere og hundredtusinder andre.

Folketingsvalg fremmer selvfølgelig aldrig en venstredrejning. Det er kapitalens, folkebedragerens og spindoktorernes hjemmebane. Af letforståelige grunde vil de altid afspejle venstretendenser og radikalisering af befolkningen i svækket grad. Det er værd at have i tankerne, når resultatet gøres op.

Khaders opgave var at modvirke rykket væk fra VKO, venstrebevægelsen i bred forstand. Hvad er Helles og Villys?

12.11.2007

Pengemagt og bedrag

Valgafteften igennem sprang tv-billedet fra den ene forfrosne tomgangsreporter til den anden, der stod og ventede på kommentarer fra partiledere. Mens tiden henslæbte sig på de skumle villaveje, blev der ikke vist et eneste interview med en almindelig vælger eller givet bare en eneste politiske vinkel på noget som helst.

Valgprognoserne udviklede sig aftenen igennem, som optællingen af mindre landområder blev erstattet af resultater fra de store byer. Til sidst stod det klart, at Fogh beholder magten efter en tam og beregnende valgkamp, der veg uden om de store spørgsmål, mens SF blev valgets store stemmemagnet. Partiet har tiltrukket vælgere fra De Radikale, Enhedslisten (der kun med nød og næppe klarede spærregrænsen) og Socialdemokraterne.

De fire oppositionspartier synes selv, at de har lavet en fantastisk god valgkamp, og står derfor lidt fortørnede og peger fingre af *Die dumme Dänen*, fordi resultatet ikke samlet gav dem flere mandater end ved valget i 2005. Sandheden er, at ingen fra oppositionen turde et opgør med de imperialistiske røverkrige og den nyliberale økonomiske politik, heller ikke Ny Alliance.

Derfor havde Fogh og Dansk Folkeparti let spil med deres valgkamp, der behændigt sluttede med en kort skræmmekampagne mod terrorister, indvandrere og boligskat

Samlet er valgresultatet udtryk for, at det faste VKO regeringsflertal er blødt en lille smule op med afgivelsen af fem mandater til Ny Alliance, mens oppositionen har taget et ryk mod SF.

Villy Søvndal ankom som den første partiledere, og uden at komme ind på alvorlige emner som imperialismen og krig forklarede han, at her var begyndelsen til en socialistisk og humanistisk folkebevægelse, der kan sætte en ny dagsorden.

SF vil hurtigt vise sig som en fæl skuffelse for de mange nye vælgere.

14.11.2007

Kom og se giraffen!

Folk med særlig indsigt i at lave underholdningsserier af nyere amerikansk tilsnit har overtaget nyhedsdækningen i dansk tv.

Den korte valgkamp betød også et uvelkomment gensyn med noget af det værste i massekommunikationen: fjernsynets fordummende propaganda.

Propagandaens første offer er sandheden, sandheden om egen rolle og klassestandpunkt og troværdighed i formidlingen af faktiske begivenheder. Den historiske materialisme er nægtet adgang, så mens spåmænd jovialt fortolker over temaet "det perfekte danske samfund", er virkeligheden som forudsætning for menneskenes samfund forsvundet.

Det andet offer er historien. Nyhedstv er blevet til nu og her. Det er aktion og konstante cliffhangere, her fra sidste valgkamp i reprise:

"Om et lille bitte øjeblik sker det! Nu kommer hun! Der rundt om hjørnet kan man om lidt se bilen, der kører partilederen ... Og tilbage til studiet, hvor vi lige om lidt har nedtælling til resultatet på den første exit poll: 10, 9, 8, 6 ... Og nu live fra vores udsendte på Sortevej, hvordan går det? Jeg står næsten lige ved siden af en hæk, der grænser ind til det hus, hvor familien sidder og spiser ..." Hvem tør slukke, nu hvor det er så spændende?

Fire timer senere var ingen blevet oplyst om noget som helst.

Ingen af de mange meningsmålinger havde ramt rigtigt. Ingen af de yderst vellønnede journalister ønsker at vide, at der er klasseforskelle, og ingen kan kende forskel på arbejderbyer, studenterbyer eller de traditionelle lokalpatriotiske udkantsområder.

I valgkampen findes kun journalister og politikere. Den blinde vinkel for samfundet er blevet 360 grader.

At lave en valgaften om til en idiotisk krimiserie er ikke så stor en bedrift. Det er nemt at lave dumt tv, dumme mennesker kan lave det, og man bliver dum af at se det. Og da flere bagefter kritiserede tv-valgaftenen for måske trods alt at være for dum, lidt for meget royalt

bryllup og sportsbegivenhed og lidt for lidt politik, fik de en hysterisk opsang fra "instruktøren" Naja Nielsen, en af fire programchefer i nyhedsdivisionen:

"DR har ikke den opgave, som man måske troede, man havde lidt i monopol-dagene, med at befolkningen de skal have os til at tygge, hvad der sker, at vi skal udlægge teksten for dem, nogle analytikere skal fortælle dem, hvordan de skal forholde sig til det, de ser. Jeg tror egentlig, at der er sket et skred i mediernes dækning på den måde, sådan så folk selv vil tage stilling, og de har ikke lyst til, at nogen udlægger al teksten for dem. Ikke at vi ikke havde analyse, vi havde jo vores politiske redaktør med, så det var ikke, fordi ... altså vi brugte sådan set meget tid på analyse, i forhold til hvis det havde været en fodboldkamp, ikk'!"

Og her hører man, hvorfor hun er blevet chef for tv-valgaftenen. Hun kan ligesom politikere fortælle kritikerne, at de ønsker sig tilbage til DDR-monopol-dagene, og ud fra dette falske grundlag definere sit eget reaktionære projekt som frihed til folket.

Ingen havde bedt om mere udlægning af "teksten", men blot pointeret, at en lille smule videnskabelighed og dybsindighed aldrig har skadet nogen.

Undskyldningen for at lave nyheder som drama, den kronisk oppiskede stemning og gætteleg på, hvad der nu skal ske, er

naturligvis, at befolkningen vil have det sådan. Er der ikke spænding og underholdning, zapper folket væk, og så ville man sidde tilbage med – gys! – under 100.000 seere. Mens konkurrenten havde lokket med indslag om menuen og specialister i herremode.

Tv har skam plads til det hele, men hver ting til sin tid. Selve valgaftenen er det altså akten med den store dramatiske begivenhed, mennesker, der mister deres job.

En valgkamp er så tit blevet sammenlignet med sportsbegivenheder, så det ikke kun er ordforrådet, der glider over, men også selve dækningen. Mens kampen foregår, er tv til stede i bussen på bagsædet og føler med de medvirkende, som var det journalisternes egne små miniputter, eller skadefro håner og mobber dagens offer. Til sidst, når valget er overstået, er partierne for denne ene aftens skyld begyndt at rykke ud af Christiansborg for at kunne få plads til heppekor. Når partilederne så endelig ankommer til valgaftenen som kongelige, jo senere desto finere, og journalisterne kommer i slagsmål med hinanden, mens paparazifotograferne lurer overalt, ja, så er alt, som det skal være!

Ifølge DR anno 2007 handler valgekampe om, at befolkningen kun kommer til valgmøder for at se giraffen. Tv giver derfor bare det, folk vil have.

Arbejdere i Folketinget er en sjældenhed

Arbejderne er ikke velkomne i klassestatens parlament.

Ser vi på sammensætningen af Folketinget, så er det slående, at arbejderklassen, de arbejdende mennesker, der bærer samfundet, og som står bag produktionen og distributionen af de samfundsskabte værdier, har mere end svært ved at få lov til at finde vej til Folketinget. Det er ikke befolket med sosu-assisterter, der har vist Overdanmark, at nok er nok, eller transportarbejdere, der har prøvet at lamme transporten i Danmark.

Der er stadig længere imellem en ufaglært specialarbejder, og alt tyder på, at det snart er et helt særsyn. Derimod er der en hastig udvikling, hvor en stadig voksende del er universitetsudannede intellektuelle. 71 % af det nye folketing består af medlemmer, der enten har afsluttet eller er begyndt på en samfundsvidenskabelig eller erhvervsøkonomisk akademisk uddannelse, viser en opgørelse, som Ugebrevet A4 har foretaget. Det er fem flere end ved sidste valg, og tendensen ser ud til at være fortsat stigende. Blot 28 ud af de 179 medlemmer kommer fra arbejdere under LO, og heraf er der afgjort en del, som har gjort karriere som fagbureaukrat i særlig begunsti-

gede stillinger inden for LO-apparatet eller som særligt privilegerede arbejdere på virksomhederne, også kaldet arbejderaristokrater.

Det er altså ikke mange folk, som har praksis i at stoppe produktionen eller distributionen imod virksomhedsejernes jagt på at maksimere profitten, eller erfaring med modstanden mod privatisering og forringelse af den sociale sektor, eller i de folkelige bevægelser, som har sæde her.

Folk, som er vant til at trække i nødbremsen imod et arbejds- og produktionsræs, som leverer stress og invalidering i masseomfang. Eller imod repræsentanterne for den klasse, som ivrigt er fortalere for monopolernes sammenslutning EU med dets nyliberalisme i arbejds- og sociale forhold. Eller imod krige.

Det er ganske tankevækkende, at ideerne om EU, "fleksibel arbejdstid" eller "nødvendigheden af at gå i krig" starter i direktionslokalerne og møder modstand

Finske sygeplejersker tilkæmpede sig 20% lønløft

Tirsdag den 19. november skulle have været sidste arbejdsdag for de omtrent 12.800 finske sygeplejersker og andre sundhedspersonale, som havde sagt kollektivt op på grund af manglende resultater i forhandlingerne om en ny overenskomst.

Men strejkeplanerne blev afværget, efter at arbejdsgiverne dagen før indvilligede i at give lønforhøjelser på ca. 20 procent. De strejkendes fagforening havde oprindeligt krævet 24 procent.

De finske sygeplejersker og andet sund-

hedspersonale bestående af 12.800 sygeplejersker, fysioterapeuter, bioanalytikere, ambulanceførere m.fl. havde opsagt deres stillinger efter sammenbrud i deres overenskomstforhandlinger. Aktionen med det virkningsfulde opsigelses-kampmiddel blev organiseret på en sådan måde, så det var frivilligt at tilmelde sig masseopsigelserne. Men tusinder af tilmeldinger var strømmet ind.

I Finland er der som i Danmark stor personalemangel på sundhedsområdet, hvor personalet er blevet aflønnet langt lavere end andre offentligt ansatte. Ydermere bruger Finland mindre på sundhedsvæsenet end andre nordiske lande, hvor det også står skralt til.

I Finland har der også for nylig været

valg, hvor alle partierne i ord var optaget af personalemangel. Den nuværende regering havde endog været tvunget til at indskrive i deres program, at lønnen i sundhedsvæsenet skulle "korrigeres".

Fredag i sidste uge gik den finske rigsdag ind i sagen, ikke for at sikre sundhedspersonalet rimelige løn- og arbejdsforhold, men ved at vedtage en lov, der begrænser sygeplejerskernes mulighed for at sige kollektivt op, og som giver myndighederne mulighed for at tvangsindkalde personalet.

De finske arbejdsgivere besindede sig, må man sige, i allersidste øjeblik og afværgede dermed en hårdnakket konflikt, hvor sundhedspersonalet var indstillet på fortsat kamp for væsentlige forbedringer af løn- og arbejdsforhold.

på gulvet, ikke fordi de her er træge og umoderne men fordi man her umiddelbart kan lugte langt væk, at den stillede dagsorden bundler sig i økonomi på arbejdernes bekostning. En lugtesans, som de politiske manøvrer går ud på at lamme midlertidigt med alskens demagogi for lettest at få sit forehavende igennem.

Selvfølgelig er folks placering som almindelige arbejdere ikke i sig selv en garanti for at bakke op om den samfundsgruppe, de tilhører. Det kommer f.eks. tydeligt til udtryk ved, at en del arbejdere i dag også stemmer på åbent borgerlige partier som DF og Venstre. En udvikling, det kgl. danske socialdemokrati har været med til at fremme med deres classesamarbejdspolitik.

Men alene den lave repræsentation af arbejdere er med til at påvise, at Folketinget ikke er udtryk for den almindelige befolknings interesser. Det er en "demokratisk" snakkemaskine, der skal give udtryk for ligeværdighed og demokrati, som ikke eksisterer, men er at foretrække frem for et åbent borgerligt diktators betingelser. En snakkemaskine, hvor vælgerne ikke har nogen mulighed for at trække de valgte kandidaters mandat tilbage, hvis de som oftest bliver snigløbet af tomme valglofter.

Men Folketinget kan og skal bruges af den kæmpende bevægelse, hvis det er muligt, og i Tinget virke som talerør og for at styrke bevægelsen udenfor. En sådan reel valgrepræsentation findes ikke i dag.

Nu som før ligger den egentlige magt i dagens Danmark hos monopolerne og deres sammenslutninger. Modsat ligger den samfundsforandrende kraft uden for Folketinget i den modstand og de bevægelser, der uundgåeligt udvikler sig som reaktion mod nye angreb.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Når tre ugers ferie bli'r for meget

Jeg har det vel som størsteparten af befolkningen: Jeg synes, skolelærere piber, når de mukker ved opstarten på det nye skoleår efter syv-otte ugers sommerferie. Jeg har hørt dem beklage sig i årevis:

Jamen det er meget vanskeligere at komme i gang, når man har haft længere ferie.

Det er ikke sjældent, at jeg i mit stille indre har tænkt på, at de jo så blot kunne bruge hele sommerferien til kurser. Så ville de være forskånet for den bratte opvågnen.

Nuvel, fred være med lærerstanden. Jeg – og velsagtens størsteparten af befolkningen – tænker nok heller ikke så meget over de komprimerede uger, hvor de ikke blot underviser landets råstof, men også retter opgaver derhjemme og forbereder sig til kommende timer, samtidig med at de tit og ofte har forældresamtaler om aftenen.

Jeg har tilmed fået en mere forsonlig og forstående holdning til deres betragtninger om en brat overgang til arbejde efter en lang ferie.

Jeg og kæresten har netop bestået den prøve at være væk fra landet i tre uger – i træk. Fra midten af oktober til starten af november nød vi godt af Tyrkiets salte Middelhavsølger under skyfri himmel.

Det meste af den første uge gik simpelthen med – helt ubevidst – at akklimatisere os til sol, lys, varme og – vigtigst af alt: ferie. Langt væk fra arbejdspladsen og påtrængende opgaver med skræmmende deadlines. Langsamt svøbtes legemet og sjælen sig ind i en tilstand af harmoni, der tydeligt – men stadig ubevidst – havde været et mangeårigt underkuet behov.

De sidste fem dage tilbragte vi hos en af vore allerbedste venner i Istanbul, som med sit flydende tyrkiske og grundige kendskab til byen på den ene side var i stand til at slukke alle vore behov for seværdigheder og på den anden side vækkede vores nysgerrighed og trang til det hektiske og hyggelige natteliv.

Vi fik på denne måde forbrugt en del af vores sammensparede energi fra

turistområdet, men fik omvendt en spand kul af den mørklødede, sorthårede pige i midten af tyverne, hvis slægt stammer fra Tyrkiet. Det var ligegyldigt, om hun befandt sig over for en taxachauffør, tjener eller en hamammutter (tyrkisk bad), så gav hun den bare gas! Det var en kolossal fordel for os og vores ferieoplevelse, da vi blev behandlet helt anderledes, fordi vi var i selskab med en tyrkisktalende.

Til gengæld erfarede vi, at hendes ladhed ofte overmandede hende, når hun skulle oversætte til dansk. Her kunne vi i spænding afvente et kvarters intensiv diskussion med en tjener, hvorefter vi blev spist af med følgende:

- Han var blot interesseret i, om I kan lide Istanbul.

Vores udmærkede værtinde forsøgte at forklare det med, at alle tyrkiske ord er betydeligt længere end de tilsvarende danske. Det enkeltstående bevis: *Tesekiürninem* består eksempelvis af seks stavelser og betyder blot: *Tak*. Vi mener begge den dag i dag, at hun drejede os en knap.

Det korte af det lange er, at vi vender tilbage til Danmark, og mandag morgen ringer alarmuret kl. 6.00. Under ferien har det ændret ringetone fra et vækkeur til alarmur – helt på egen hånd. Den næste store overraskelse er så, at det er mørkt udenfor. Her begynder kontrasterne for alvor at bide sig fast i bevidstheden:

Det er godt nok længe siden, jeg sidst fandt frem til arbejdspladsen, tænker jeg, mens soigneringen og badet overstås. Vandets varme stråler har fortrængt såvel alarm som mørke, så jeg begiver mig ned af trapperne for at overraske min dejlige cykel. Frost og blæst fik mig på helt andre ydmyge tanker. "Jernhesten" blev taget ud af "stalden", og hurtigt derud af de første 100 meter. Her blev jeg fanget i en chikane belagt med isslag, hvilket bragte mig i frit fald ned over kantstenen med bukket ribben og trælår som præmie.

Da jeg havde skrabet bussens forrude fri for is, overvejede jeg at tage på en lidt mindre ferie næste gang – med respekt for lærerstanden. *Reno*

Universal Daughter

Et nyt intenst fortættet, stærkt musikalsk og politisk højdepunkt for Annisette og Savage Rose

Det ny album med Savage Rose er en kunstnerisk og menneskelig pragtpræstation af Annisette, som har skrevet teksterne til alle 9 sange og melodierne til seks. To har datteren Naja sat i musik, og Thomas Koppel har komponeret og stået for indspilningen af 'Happy Day Angel'. Naja Koppel står for billeder fra Savage Rose-rejser verden over og for designet af den smukke bog, denne flammende, tropiske CD ligger i.

Savage Rose (Take Me Higher)

Fly wild flower, fly / Fly from place to place / Leave your gypsy blanket / For the lover's bed / The song of thousand tales / Carried by the wind / Fly free yearning soul / Fly free savage rose

Take me higher ...

To the deep horizon / The mirror in your eyes / Carry love and wisdom / The song that never dies /

To the fields of sorrow / Our mother with her broken heart / Fly wild flower, fly / Savage rose, soul of mine

Take me higher ...

Soul of mine / Take me higher / Won't you take me higher / Higher, higher / Take me higher / Higher

Annisette

En hel stribe fremragende musikere medvirker – heriblandt guitaristerne Flavio Rodrigues (flamenco), Staffan Astner og Rune Kjeldsen, Kasper Tranberg (trompet mm), Santana-percussionisten Raul Rekow, Paalle Hjorth (piano, harmonika), bassisten Anders Christensen og trommeslageren Anders Holm Jensen. Som i de sidste mange år er kernen i koret Naja Koppel og Aisha Thorsen.

Thomas Koppels ånd er med i Savage Roses nye album "Universal Daughter", det første efter hans pludselige og alt for tidlige død. Et album, og et stort skridt videre på Savage Roses musikalske rejse.

Fra de højeste bjergtinder, fra dybet af et bankende hjerte, lyder Annisettes sang ud over kloden:

"I don't wanna be
Part of your wars
Part of your crimes
I don't wanna be
Silent, watching
Protect your lies /
Greed, greed, greedy
Makes the world go insane
I call the spirits in the whirling dust
To help me make the change
I hear them coming
All the betrayed people
I hear them coming now
On their wounded wild ponies
I hear them coming
Slaves from the hidden shacks
I hear them coming
All their little babies
On a flood of tears..."

Med en stemme, understøttet af spansk guitar, i en flamenco-inspireret komposition, som får ens følelser til at sitre, dirre, ens nethinde til at flamme med billeder af ofrene for Wall Streets, Det Hvide Hus' forbrydelser ud over kloden. Krigene, hungerskatastroferne, sygdommene, forureningen, og ødelæggelserne, profitbegæret er skyld i. Men også flamme med billederne af længslen, håbet, forandringen, som sprænger sig vej med fred, kærlighed og retfærdighed.

Annisette har gennem alle årene været en poetisk og politisk stærk sangskriver, som formår at forene det dybe personlige med et universelt alment menneskeligt udtryk. Som komponist viser hun sig at være i besiddelse af et stort potentiale, som sammen med teksterne gir hende to ben at stå og gå videre på.

Naja Koppel har komponeret albumets titelnummer *Universal Daughter* og *Savage Rose (Take me higher)* og leveret nogle helt enestående billeder og et fotodesign, der ud over det musikalske indtryk får albumet til at fremstå som en stærk visuel oplevelse.

På skæringen *Filiberto* med tekst og musik af Annisette, som er en hyldest til den puertoricanske frihedshelt Filiberto Ojeda Rijos, der sine sidste år levede i hjergene og dyrkede blomster, men i efteråret 2005 blev myrdet af amerikanske specialstyrker, spiller Thomas klaver til Annisettes musik og tekst. Den blev lavet i Puerto Rico, og man hører frøerne kvække. Det blev noget af det sidste, Annisette og Thomas lavede sammen.

I Annisettes hjerteskrærende *Lost in a jungle* hedder det:

"Lost in a jungle
in a silent rain
Got to find my way out
Before the darkness takes the day
You whisper to me
So sure I can hear
You whisper to me
Now you're on your own, baby
No, you're not alone baby
You're not alone ..."

Nej, Annisette, du er ikke alene, din stærke sang taler til hjerterne, styrker og befæster drømmene, længslerne, håbene. Kærligheden og din sang til livet, der er en ubetinget del af den fælles kamp for en bedre verden, gir styrke og kraft.

Du har leveret et fantastisk album, det bedste fra den danske musikscene i år!

B.C. Andersen

Terrorsagen mod Fighters & Lovers

Af Ron Ridenour

Der falder dom sagen mod Fighters & Lovers ved Københavns Byret den 13. december. Er produktion og salg af en T-shirt i solidaritet med befrielsesbevægelser 'terrorstøtte'? Københavns Byret skal tage stilling til, om det palæstinensiske PFLP og det colombianske FARC er terrororganisationer. Den herboende amerikanske journalist Ron Ridenour har dækket retssagen for progressive amerikanske medier. Her er en sammenfatning af hans domstolsreportager.

økonomi eller sociale struktur.”

Maksimums straffen for økonomisk støtte til terrorisme er 10 års fængsel. Fire år er imidlertid den højeste dom, en dansk byret kan afsige over folk, ligegyldigt for hvilken forbrydelse.

Staten påstår at de to befrielsesorganisationer er terroristiske, fordi EU har placeret dem på sin terrorliste, som har fulgt trop med USA. FN, Storbritannien og Det Latinamerikanske Parlament (som omfatter 22 lande, Columbia indbefattet) har imidlertid ikke anbragt disse organisationer på terrorlister.

Listerne udgør ikke noget juridisk bevis. Derfor har denne lave retsinstans' en opgave, som er uden fortilfælde: Den skal juridisk fastslå FARC's og PFLP's status. Uanset dommen er appeller til højere retsinstanser sandsynlige.

Det afsluttende retsmøde

Anklagemyndigheden byggede sin sag alene på partiske vidner – alle ansatte i private eller statslige institutioner, som arbejder for USA's eller Israels regering og PET.

Anklagerens sidste vidne, en anonym PET og militær efterretningsanalytiker, vidnede bag lukkede døre om sin rapport om FARC og PFLP som terrororganisationer. Hans erklæring blev læst op i en genåbnet retssal. Alle hans kilder var andenhånds. Han havde aldrig været i Palæstina eller Colombia, men han afviste at oplyse, om han havde været i Israel.

Hverken han eller anklagerens øvrige vidner eller anklageren selv anskuede FARC's og PFLP's aktioner i sammenhæng med colombiansk eller israelsk virkelighed. Damgaard sagde, at drab på soldater og politifolk er lige så meget mord som drab på ubevæbnede civile. Og den kendsgerning at både FARC og PFLP erklærer at de søger at ændre samfundsstrukturen med vold er nok til at kende dem skyldige.

Forsvarsadvokaterne Thorkild Højer og Helle Jensen argumenterede for, at enhver dom måtte afgøres i forhold til realiteterne i disse lande. Deres klienter burde frifindes, To af dem havde ikke produceret eller solgt t-shirts, men havde sat en plakate om dem op eller stillet serverplads til rådighed. Ingen af dem betragtede FARC eller PFLP som terrorister, men snarere som frihedskæmpere, der ville befri deres folk for tyranniske regimer, og i tilfældet Israel fra en stat, som systematisk krænker 250 FN-resolusioner, og som af Den Internationale Domstol betegnes som en ulovlig besætter af Palæstina.

Forsvaret understregede også, at EU's terrorlister sammensættes i modstrid med alle retsregler. Kommissionsmedlemmerne er hemmelige, ligesom det ikke afsløres, hvad kriterierne for terrorisme er, og de anklagede har ingen mulighed for at imødegå stemplet. Selvom EU's terrorliste ikke er fremlagt som bevis, så ville retssagen aldrig have fundet sted, hvis ikke de to organisationerne var på denne liste.

I de afsluttende bemærkninger fra de anklagede fastslog Mikael Schøhardt:

“Denne retssag er et forsøg fra justitsminister Lene Espersens side på at sætte en stopper for almindelige menneskers solidaritet med anstændigheden”.

PFLP sessionen

Under retsmøderne den 14.-16. november fremlagde begge parter deres sag.

Et af forsvarers vidner var den israelske historiker Ilan Pape, som har studeret den arabisk-israelske konflikt igennem 25 år. Han bevidnede, at Israel systematisk har ignoreret og forbrudt sig imod FN's Charter, Geneve-konventio-

- Denne sag er den første af sin slags. Det er ikke nemt at afgøre, hvad der er terror, sagde statsanklageren Lone Damgård i sin afsluttende procedure ved Københavns Byret. Alligevel tøvede hun ikke med at kræve fængselsstraffe på fra to til ni måneder til de syv anklagede danske aktivister, som fremstillede og solgte t-shirts med FARC og PFLP-emblemer. Nogle af indtægterne skulle være gået til medieprojekter til støtte for befrielsesorganisationer.

Oven på de afsluttende bemærkninger udsatte dommer Ulrik Stage-Nielsen domsafsigelsen for at give dommer og domsmænd til at overveje materialet. Dommen afsiges den 13. december.

Baggrund

Det danske efterretningsvæsen (PET) arresterede de syv aktivister i februar 2007, konfiskerede indtægterne fra salget og lukkede 'Fighters & Lovers' gruppens hjemmeside. Statsadvokaten anklagede dem for at bryde en ny anti-terrorlov, paragraf 114b.

Terror defineres som "terrorisering af en befolkning . . . for at destabilisere eller ødelægge et lands eller en international organisations grundlæggende politik . . .

nen og hundreder af FN resolutioner igennem tiden. Det giver det palæstinensiske folk legal ret til at forsvare dem selv og kæmpe for deres suverænitet.

"Det er Israel der er illegal. Hvis de virkelig anerkendte international lov, ville de ikke besætte palæstinensisk land, garanteret af FN. Israels hensigt er at overtage hele landet. Men PFLP anerkender retten til to stater."

"Hvis København Byret afgør, at PFLP er en befrielsesorganisation, vil det have en positiv virkning for en fredelig løsning på det israelsk-palæstinensiske konflikt og rundt om i verden", konkluderede han.

Forsvaret fremlagde dokumentation for, at PFLP i 2000-tallet har koncentreret deres aktioner mod militære mål. Ved valgene i oktober 2005 vandt PFLP 50 sæder i byråd. Det er det tredjestørste parlamentariske parti i Palæstina efter Hamas og Fatah.

Ole Sippel, en dansk tv-journalist med 40 års erfaring i marken, heraf mange år i Israel-Palæstina og Mellemøsten, vidnede for forsvaret:

"Bosættelserne i de besatte områder er en hovedgrund til øget vold. Der er nu 140 bosættelser i omg omkring Vestbredden. Mange af de civile bosættelser er reservister i hæren, er velbevæbnede og gennemfører ofte uprovokerede angreb på palæstinenserne. Militæret beskytter dem, men ikke palæstinenserne", sagde Sippel.

"PFLP anvender ikke terror som en integreret del af sin politik. Det giver igen med samme mønt på israelske likvideringer af palæstinensiske ledere", tilføjede han mod den israelske beskyldning om, at det var en terrorhandling, da PFLP likviderede turistministeren Rehawam Zeevi 17. oktober 2001. Det var også en hævn for Israels mord på PFLPs generalsekretær Abu Ali Mustafa to måneder tidligere.

Anklagerens vidne Reuven Pas vra fra 1971 til 1994 ansat af den israelske efterretningstjeneste IGSS, som den israelske menneskerettighedsorganisation Bt'selem og Amnesty International kritiserer for at bruge tortur ved afhøring af palæstinensiske fan-

ger.

Paz karakteriserede PFLP som en terrororganisation. På Thorkild Højers spørgsmål om hvorvidt Israel krænker palæstinenserne grundlæggende menneskerettigheder, svarede den selvudnævnte mellemøst-ekspert Paz:

"Jeg er ikke ekspert i international ret ... FN arbejder uafhængigt af politiske interesser" – og antydede dermed, at Israel ikke behøver at følge dets beslutninger og heller ikke Geneve-konventionerne.

FARC sessionen

"Lige siden Colombia blev til Colombia har der været politisk vold", konkluderede forsvarets vidne, den venezuelanske historiker Amilcar Figueroa, stedfortræder for Det latinamerikanske Parlaments præsident.

Figueroa sagde i sin vidneforklaring, at Colombias væbnede konflikt medfører tab af menneskeliv i andre lande, og økonomisk og social katastrofe for colombianerne, at den har betydet vanskeligheder for fire millioner colombianere, som er flygtet ud af landet eller til andre landsdele, har kostet 200.000 livet og institutionaliseret brugen af tortur.

Forsvaret hævdede, at Colombia ikke er en retsstat, og fremlagde dokumentation fra FNs menneskerettighedskommission (UNHCHR) og Organisationen af Amerikanske Staters menneskerettighedskommission (IACHR), som har fastslået, at Colombias regering og dens paramilitære organismer systematisk krænker menneskerettighederne: der er

tale om henrettelser uden retssag, rutinemæssig tortur, bandevoldtægter, forsvindinger, trusler og vold mod journalister, dommere og anklagere, som søger at retsforfølge paramilitære og officerer.

I otte retssager i 2000-tallet har IACHR fundet den colombianske stat skyldig i massakrer på ubevæbnede civile. I nogle af tilfældene havde gerningsmændene forsøgt at kaste skylden på FARC.

Niels Lindvig, en dansk radiojournalist med 25 års erfaring fra Colombia og Latinamerika vidnede for forsvaret, og fortalte, at præsident Uribe måtte fyre sin udenrigsminister, fordi hans familie blev afsløret som narkotikasmuglere. Lindvig sagde, at FARC først og fremmest er en marxistisk orienteret politisk organisation, som gennemførte en våbenhvile og etablerede et politiske parti Den Patriotiske Union (UP) for at deltage i valg midt i 80erne. På kun 3 år blev 3-5000 af dets medlemmer, indbefattet 2000 politiske repræsentanter, myrdet af paramilitære, betalt af godsejere, og i samarbejde med militær og politi.

"De overlevende var tvunget til at genoptage den væbnede kamp: De måtte ud i bjergene eller gå i eksil", sagde Lindvig.

Anklagerens vidne Angel Rabasa er seniorforsker ved RAND Corporation, en californisk tænketank, knyttet til amerikansk militær og efterretningsapparat.

Rabasa hævdede, at FARC er en terrororganisation, fordi den kidnapper 'uskyldige civile', 'af hvilke den dræber, at den myrder mange andre civile, og at den handler med narkotika'.

Disse påstande blev imødegået gennem forsvareren Thorkild Højers spørgsmål og forsvarets vidner.

Nu venter ikke bare Danmark på Byrettens dom.

Oversat af
Kommunistisk Politik

Det globale klimaspørgsmål:

Alle seriøse løsninger handler om planlægning

Glem det meste, du har hørt og læst om klimaspørgsmålet. Glem tanken om, at det ikke eksisterer. Glem tanken om, at du som enkelt individ og forbruger kan komme frem til et bedre klima. Løsningen er politisk: økonomisk planlægning. Og helst: socialisme.

Det siger den svenske forfatter Andreas Malm i dette interview af Aron Etzler fra venstrefløjsavisen Flamman.

Andreas Malm, forfatter og journalist, har netop udgivet sin første del af en serie bøger, som skal behandle klimaspørgsmålet. Ambitionen var først at skrive bogen "Kuldioxidens politiske økonomi". Det første kapitel skulle handle om forskningen, men Malm kom til at 'hænge fast' i videnskaben. Resultatet er bogen "Det er vores helt klare opfattelse, at bliver der ikke gjort noget nu, vil det snart være for sent". Som titlen antyder, sætter bogen fokus på spørgsmålet, om klimatrussen virkelig eksisterer, og hvor dyb den er. Jo, problemerne er der, og det er snart sidste udkald.

I korthed: At fortsætte som for nærværende vil i løbet af nogle årtier føre til enorme problemer. Alt, hvad vi nu ser af skovbrande, oversvømmelser og orkaner, vil blive ved med at øges. Til slut får vi folkevandringer i stor skala, mest i den tredje verden.

De løsninger, som vil være krævet for at opretholde den vestlige verdens magt og standard, vil da blive meget drastiske: høje mure mod klimaflygtninge, enormt kostbare investeringer på grund af klimakatastrofer. Det er ingen fremkommelig vej – ikke engang de allerrieste kan afskærme sig specielt længe mod den type katastrofer.

Andreas Malm har skrevet en bog om Palæstina og en antiimperialistisk bog om Irak. I 2005 kastede han sig over klimaspørgsmålet.

Planøkonomi nødvendig

Men katastrofeprognerer er ikke tilstrækkelige – nu må der løsninger til. Andreas Malm er glad for at gøre et interview, der handler om de nødvendige løsninger: at kombinere miljø med retfærdighed.

- Klimaspørgsmålet er behandlet fuldstændig forkert i Sverige. Der har været alt for megen fokus på individ og forbrug. Ingen har ovovet at snakke om, hvor dybt fossilaftændingen er rodfæstet i vores økonomiske strukturer. Det handler ikke om, at vi i almindelighed skal konsumere mindre. Det handler om, at vi må væk fra de fossile brændstoffer.

Fordi spørgsmålet om den globale opvarmning er præsenteret af borgerlige politikere som Al Gore, Tony Blair og [den svenske statsminister] Fredrik Reinfeldt, er der folk på venstrefløj, som afviser hele klimaproblemet. Andreas Malm synes, det er "bekymrende og uvidenskabeligt". Men han mener, at der findes en rationel forklaring. At den økonomiske elite taler om klimapolitik, handler om, at borgerskabet har brug for "at sætte sig på spørgsmålet", at opstille sin egen dagsorden, inden en anden dagsorden får etableret sig.

- Alle seriøse diskussioner inden for forskningen om løsninger på klimaproblematikken drejer sig om planøkonomi. Og det er jo ikke, fordi forskere er kommunister – men fordi den eneste mulige løsning er at overtage styringen af disse

økonomiske processer fra mennesker, som kun har interesse i at tjene penge.

Forskernes løsninger peger mod en planøkonomi i en eller anden form.

- Jeg tror, at der findes to alternativer. Enten en form for øko-keynesianisme, med stærke indslag af regulering, men med en kapitalisme baseret på vedvarende energi. Pr. definition vil overgangen til vedvarende energi ikke betyde afslutningen på kapitalismen, som jo kan tilpasse sig. Den anden mulighed er en øko-socialisme, som er det, jeg tror på.

Spørgsmålet om magten over økonomien må, uanset om det handler om øko-keynesianisme eller øko-socialisme, stilles på en anden måde, end de gør det i dag, hvor det såkaldte frie marked skal stå over alt andet. Derfor er borgerligheden og markedsliberalisterne skræmte fra vid og sans.

- Da svensk tv (SVT) sendte serien "Planeten", blev der panik. Den allerstørste panik fandt sted på de borgerlige ledersider. Alle ved de jo, at når folk virkelig diskuterer klimaspørgsmålet for alvor, så handler det om at fratage kapitalisternes deres privilegium at styre økonomien. Det, som skræmmer livet ud af dem, er, at det er videnskaben, der med nødvendighed af sig selv leder frem mod disse konklusioner om, at det er nødvendigt at styre økonomien. Det er derfor, Peter Wolodarski sidder på Dagens Nyheters lederside og tager Bjørn Lomborg ind, som står helt uden for klimaforskningen, og som benægter, at det er specielt farligt.

- Det er vældig interessant at der sker et skifte, hvor borgerskabet – som altid gør krav på at være en slags fornuftens stemme – havner helt uden for videnskaben. Videnskabelig socialisme får en helt ny mening i denne situation, siger Malm leende.

Sociale revolutioner

Andreas Malms konklusion er, at klimaspørgsmålet kun kan løses gennem "en revolution", eller rettere gennem en serie sociale revolutioner. Nummer ét: en omvæltning af relationerne mellem

Global klimatrussel

den rige og den fattige verden.

På globalt niveau må de aftaler, som kommer efter Kyoto-aftalen, bygge på planlægning af den ene eller anden type. Det interessante er, at de også må bygge på global udligning. Det står nu temmelig klart, at de stærke lande i den tredje verden ikke vil acceptere en global klimaafnægtelse, som kræver, at de skal skære lige så meget ned på deres CO²-udslip som den vestlige verden (hvilket USA oprindeligt har foreslået). Det indebærer, at de vestlige lande stilles over for to alternativer: Enten må de selv skære mere ned, eller også bliver der ingen aftale overhovedet – og det sidstnævnte er intet reelt alternativ. I stedet må fattige lande i begyndelsen tildeles proportionalt større rettigheder til udslip og endog få økonomisk erstatning for de rige landes udslip. På 20-30 års sigt bør de havne på samme niveau, regnet pr. indbygger. Denne ide, som kaldes mindskning og udjævning – *Contraction and convergence* – støttes af flere afrikanske lande, men begynder nu at blive diskuteret både af britiske og tyske politikere.

Omfordeling af verdens ressourcer er alligevel særdeles ønskværdig, siger Malm. Men det er først, når den vestlige verden i kraft af klimatrusslen tvinges til at erkende de fattige landes magt, at noget sådant er muligt.

- Det indebærer jo en social revolution! Så taler vi om en ophævelse af centrum og periferi.

Men vil den vestlige verden ikke som sædvanligt slippe af sted med at knække dem?

- Jovist, men så kommer Kina og Indien og siger: Så er vi ikke med. Hvorfor skal de låses fast i fattigdom? Indser den vestlige verdens ledere, at de have få alle med sig, så findes der kun den her løsning: klimaretfærdighed. Det er den eneste vej, som vil kunne accepteres af de fattige lande.

Rationering og ny livsstil

Samme tanke må indføres i de enkelte lande. Det udgør revolution nummer to: Økonomien må ikke bare planlægges for at sikre hurtige forandringer – der må indføres rationering. For det er de rige og deres livsstil, som udgør problemet. Forskellige klimaskatter kan gøre det dyrere

at flyve og køre i bil. Men det bliver aldrig effektivt, så længe de rige har råd til at betale endnu mere. Og hvor længe kan befolkningsmajoriteter tolerere, at de selv får forbruget sat på skrump, når nogle få kan gøre, præcis som de vil, bare fordi de har penge? I stedet: rationering

- Tanken er, at alle medborgere får et rationeringskort, omtrent som et Visa-kort med en lige stor konto af fossilt brændsel, som man må forbruge på et år. De rige, som overtrækker deres konto i løbet af nogle uger, fordi de skal flyve til Genève, må købe sig ekstra kvoter, medens en enlig kvinde i forstaden får overskud på sin kvote. Så er ideen, at de rige skal kunne købe kvoter, men handelen indebærer, at de rige må betale for deres livsstil til de fattige. Og det er også op til de fattige selv at afgøre, hvor stor del af disse kvoter de vil lægge ud på markedet.

Rationering lyder meget fjernt i dag, men i Irland og frem for alt i Storbritannien,

der ifølge Malm er det land, som ligger længst fremme i klimadiskussionen, diskuteres spørgsmålet på højt niveau. Den tidligere miljøminister og nuværende udenrigsminister David Miliband stillede sig positivt til rationering. Den britiske regering har indskrevet i loven, at CO²-udslippet skal mindskes med 50 pct. frem til 2050. De indfører nu klima-femårsbudgetter og et superministerium, som stilles over andre organer for at sikre, det bliver til virkelighed.

Grunden er, at Storbritannien har verdens stærkeste græsrodsbevægelser – f. eks. Rising Tide og Plane Stupid – men også radikale forskere og skribenter som Mark Lynas og George Monbiot, som sætter pres på regeringen. Der er debatten allerede på et helt andet niveau. Skyklapperne er borte: Politikken er tilbage.

- Det er jo det, der er den store udfordring. At fjerne forestillingen om,

Klimaforandring og global opvarmning

Et klassespørgsmål og et kampspørgsmål

Der er kun gode grunde for kommunister og revolutionære til at beskæftige sig med truslen om klimaforandring, global opvarmning og en lang række andre

miljøspørgsmål. For det brænder på. Tingenes tilstand er langt værre, klimaforandringerne foregår langt hurtigere end FN tidligere har villet konkludere – bl.a. på baggrund af amerikansk pres, hvor Fogh-regeringen og danskeren Bjørn Lomborg også spillede en vigtig negativ rolle. Nu lyder det officielt, som en bekræftelse af økologers og miljøforkæmperes advarsler gennem årtier: 'Handles der ikke nu, vil der komme uoprettelige og katastrofale skader' – og den tidligere amerikanske præsidentkandidat Al Gore modtager Nobels fredspris for at sætte fokus på problemet.

Fogh-regeringen pynter sig op til at være værter ved FN's klimakonference

i København 2009 – og overvejer i den forbindelse at nedsætte et 'klimaministerium'. Men det er at pynte sig med lånte fjer: Krigsforbryderregeringen er også en miljøforbryderregering – og vil i en fremtrædende rolle (nu som 'klimaforkæmper') sikre, at det fortsat er de fattige lande og det fattige flertal, som kommer til at bære byrden af klimakrisen og betale for den.

Klimatrusslen og den globale opvarmning er klassespørgsmål og må ikke overlades til den herskende klasse og dens politikere. Og det er et kampspørgsmål, som bliver stadig mere akut som er anliggende for den brede befolkning og for masseaktioner.

Kommunistisk Politik vil i den kommende tid åbne for debatten herom og behandle forskellige aspekter af dette spørgsmål med henblik på at skabe en platform for kampen.

Spark til elfenbenstårnet

Af Kommunistisk Politik

Enhedslisten haft adskillige valgperioder til at bevise, at partiet udgør 'et revolutionært alternativ' og er 'bevægelsernes talerør' i parlamentet. Nu kalder det sig en parlamentarisk 'vagthund'. Men det er kun ejendommen, der har brug for vagthunde. Enhedslisten bryster sig også af at repræsentere den danske antikrigsbevægelse. Heller ikke det er rigtigt.

Det er på tide at rejse diskussionen, om der ikke bør skabes et virkeligt alternativ for de revolutionære kræfter ved valgene.

Ved folketingsvalget 2007 gik Enhedslisten 40.000 stemmer tilbage og nåede kun med det yderste af neglene over spærregrænsen. Der er tydeligvis noget at tale om i "listen", der i den mellem-liggende periode siden valget i 2005 har opsuget det trotskistiske IS og en stor del af Minoritetspartiet, hvis knap ni tusind vælgere det havde håbet at indfange. Derudover støttes Enhedslisten af de tre revisionistiske 'kommunistpartier' DKP, KP og KP-ID.

Konstruktionen Enhedslisten har fra starten været en parlamentarisk satsning og et samarbejde mellem venstrefløjse-re, der lagde indbyrdes stridigheder til side af nød. De forenede nederlagsstrømninger fra 70'erne og 80'erne fandt med dette valgparti en formel for at samarbejde og overleve. Enhedslisten skulle sikre dem parlamentarisk repræsentation og har som sådan været en succeshistorie. Den har formået at hænge fast, også i tilbagegang.

Men listen har aldrig holdt løftet om at være 'bevægelsernes talerør', og slet ikke det med at være et parti, som fulgte en revolutionær taktik i parlamentet – det vil sige en taktik, der

Enhedslisten vil godt tillade ulovlige krige med FN-mandat - Betyder det at partiet støtter krigen i Afghanistan og den danske krigsdeltagelse?

Den parlamentariske venstrefløj evner slet ikke at se massedemonstrationernes positive og demokratiske rolle. Himlen faldt ikke ned, da den nye antikrigsbevægelse begyndte på det "umulige". Tværtimod nedbrød den den mur af falsk legitimitet, som den amerikanske imperialisme havde omgivet sig med. De, der rejste spørgsmålet på en rigtig måde – såsom APK's formand Dorte Grenaa – og tog Bush på ordet, når han truede med krig, viste sig at få ret.

Få år efter, i februar 2003, deltog et rekordstort antal i en manifestation imod den planlagte krig mod Irak, der blev nøjagtig det masse mord og den sociale katastrofe, som den ny fredsbevægelse advarede mod.

Til gengæld indtog Enhedslisten rollen som den krænkede part og fornærmet på demokratiets vegne, da Anders Fogh trak Danmark ind i krigen mod Irak. Det var imidlertid ikke på grund af krigen, men fordi modige krigsmodstandere kastede maling på statsministeren. Den rigtige aktion på det rigtige tidspunkt bryder med den falske legitimitet, åbner op for det virkelige budskab, mens borgerskabet forsøger at kue det.

I forsvaret af den irakiske modstandskamp, der siden 2003 har holdt verdens mægtigste militær strandet i Bagdad, står Enhedslisten atter fuldstændig blottet. Et folk på størrelse med de skandinaviske tilsammen har måned efter måned blødt i tusindvis til amerikanske krigsmaskiner.

Da Enhedslisten får muligheden for at gøre en forskel og yde et bidrag i fredsbevægelsen ved endelig at tage en åben debat sommeren 2007 om støtte til den væbnede modstandskamp, går der ild i mund, og hele modstandskampen afsværges som 'terrorisme' og 'funda-

understøtter den revolutionære bevægelses udvikling uden for parlamentet.

Enhedslistens politiske virke har været at understøtte magthavernes legitimitet.

De konkrete eksempler er alt for mange, så her skal kun nævnes Enhedslistens manglende mod i kampen mod den amerikansk ledede terrorkrig.

I 2001 ønskede politiet ikke at give tilladelse til at demonstrere over for den amerikanske ambassade. Amerikanske statsborgere fik sms-beskeder med advarsler mod deltagelse i fredsbevægelsen.

Enhedslistens synspunkt var et tamt ekko af Socialdemokratiet, en forvirret endeløs snak om at være imod terror, imod kvindeundertrykkelse, og dernæst imod krig. At fredskampen skal udvikle sig gennem brede manifestationer og markeringer, og at bevægelsen også har pligt og ret til at demonstrere foran den amerikanske ambassade i en situation, hvor landets socialdemokratiske statsminister (dengang Nyrop) står skulder ved skulder med USA, det havde listen ikke mod til at slås for.

mentalisme'.

Det samme sker i forhold til Afghanistan, hvor Danmark også er i krig.

Socialdemokratiet støttede den danske krig i Irak det meste af tiden og er en solid støtte til den nu massive danske deltagelse i USA's og NATO's krig i Afghanistan – en kendsgerning, der modsvares af de danske troppers jublende nervøse vanvid over at knuse fjenden. Derfor var det så meget mere sigende, at Enhedslisten startede valgkampen med at aflyse en fredsdemonstration, der markerede seksåret for krigen.

I Norge har man en R-S-SF-regering ... undskyld, en 'rød-grøn' regering af Ap/Sp/SV, der afløste den borgerlige Bondevik-regering, som blev tvunget væk blandt andet som følge af sin krigspolitik i Afghanistan.

SF's søsterparti SV førte sig frem som den store krigsmodstander. Men efter to år i regering forstærkes den norske krigsdeltagelse med flere tropper, selvom norske soldater dræbes, ligesom danske bliver det.

SF vil ikke optræde en disse anderledes. Enhedslisten vil også sælge den legitime afghanske modstandskamp. Da Frank Aaen m.fl. var til forhandlinger med krigsforbryderen Fogh efter valget, rejste partiet ifølge sin pressemeddelelse ikke spørgsmålet om Afghanistan-krigen og dansk tilbagetrækning.

Før og efter valget står spørgsmålet stadig: Hvem i folketinget ønsker at demonstrere, aktionere og kæmpe mod krigen, kæmpe for ægte demokratiske rettigheder, insistere på sammenhængen i stedet for at splitte og skille tingene ad?

Enhedslisten er ikke en stemme for verdens undertrykte og fred i verden, ikke en stemme imod spekulationer og privat ejendomsret. Enhedslisten har heller ikke været en ægte stemme for videnskab, kultur og integration. Man har fra starten været en 'kritisk stemme' på Socialdemokratiet, men har aldrig fået noget til gengæld.

Der er ikke meget mere tilbage af politik i Enhedslisten end at holde sig i Folketinget, holde skindet på næsen og sikre, i den nærmere fremtid, at Socialdemokraterne kommer til fadet igen.

Enhedslistens valg:

Religionskrig eller kamp mod imperialismen

Af Ole S. Larsen

Der er ingen tvivl. Enhedslisten har problemer. Med Islam. Ikke med kristendom, jødedom eller buddhisme. Heller ikke så meget med muslimske kvinder, men med muslimske mænd. Havde Mustafa bin Aladdin forsøgt at opstille på Asmaa Abdol-Hamids plads på valglisten, var han aldrig blevet opstillet.

Nu har man brugt rundt regnet 1001 timer på at diskutere et tørklæde, mens krig, terror, Guantanamo, Irak og Palæstina har fået én, eller var det tre timer. Valget sker i skyggen af krig, terror og fire millioner irakiske flygtninge, og Enhedslistens berøringsangst over for Islam har sat gang i en medlemsflugt, og på tirsdag bliver prisen helt sikkert færre eller ingen pladser i tinget.

Cubanerne, som har levet i belejringstilstand på Amerikas skyggeside, siden de gjorde oprør og nægtede at adlyde Onkel Sam i 1959, har stor erfaring med hans demokratiske sindelag. Det tapre cubanske folk har modstået blokade, sanktioner, terror, snigmord og militære interventioner, hvor den amerikanske "Big Brother" forsøgte at gøre hele Cuba til en stor Guantanamolejr.

Det samme skete i Korea, hvor USA's militære aggression 1950-53 krævede mellem tre og fire millioner ofre. USA har helt frem til i år nægtet at erkende, at krigen i Korea er slut. USA er med sin politik over for Cuba og Korea mislykkedes med sine "befrielses"-projekter i disse lande.

Siden 1991 har USA's "demokratiske" projekt i Irak udviklet sig til et mareridt med fire millioner irakere på flugt. Iran bliver nu af USA udsat for militære og økonomiske trusler.

Jamen Cubas, Koreas og Irans rege-

ringer er ikke socialistiske, siger nogle folk fra SF og EL. Det er muligt, men sagen handler ikke om, om der er socialisme eller demokrati i disse stater.

Først og fremmest er ingen af disse stater racistiske apartheid-stater. Kun to stater i vor tid kan kaldes racistiske apartheid-stater: Det er staten Israel og Sydafrika under apartheid. Det har flere FN-resolitioner også fastslået.

Mod racistiske stater er det berettiget at bruge boykot- og sanktionsvåbnet for at isolere regimet og bringe det til fald. Sanktionsvåbnet og de militære interventioners metode er meget skarpe våben, som man ikke skal lege med og true med til højre og venstre, sådan som USA gør.

Og især i den arabiske og muslimske verden opfattes USA og dets trofaste medløbere i Danmark ikke som garant for en demokratisk udvikling, snarere som en gangster, der bomber, besætter, voldtager og myrder.

Sovjets indmarch i Afghanistan i 1978, krigsforbrydelserne og borgerkrigen, der fulgte, skete i både "socialismens" og "demokratiets" navn. Afghanistan blev Sovjets Vietnam. Og mennesker i hele den muslimske og arabiske verden kom til en indsigt om, at hvis Afghanistan og Palæstina – staten Israels kolonisering – er den vestlige vej til demokrati og socialisme, så ønsker man det ikke. Og man søgte andre veje.

Statens Israels oprettelse har vist sig at være FN's største fejltagelse. Koloniseringen af Palæstinas land og folk gennem terror, krig og apartheid-love har gjort Palæstina til et mægtigt Camp Guantanamo, hvor der findes første- og andenklassens mennesker, palæstinerne. For vore brødre og søstre i Palæstina er terror, sult, politiske mord, tortur og massearbejdsløshed hverdag.

Og det kaldes på dansk og amerikansk "demokrati".

Sidste år fik fangerne i det zionistiske Camp Palæstina så lov at vælge et selvstyre-råd. Men lejrkommandanten, Israels zionistiske junta og dens uund-

værlige amerikanske bagmænd, brød sig ikke om resultatet.

Palæstinenserne fik klar besked: ”I har valgt de forkerte. I har valgt terrorister.”

Og USA og EU indførte sanktioner og blokade mod palæstinenserens demokratisk valgte regering.

Valget blev en skueproces i ”vores” vestlige hykleri. ”Vores” image og demokratiske troværdighed er nu på vej ned under nulpunktet i den arabiske verden. Derfor er der ingen, der har virkelig tillid til ”os”, heller ikke når de kalder sig socialister og kommer fra SF og EL.

At folk fra EL i denne situation stiller ”ultimate”, ensidige krav til både det ene og anden befrielsesbevægelse og ”slyngelstats”-regering, bliver kun taget til indtægt for sanktioner og militære indgreb. Den iranske opposition siger nej tak til hjælp udefra – 390 millioner, som Bush-administrationen havde tilbudt – for det er blodpenge, som gangsterne i Washington tilbyder.

Bortset fra det åbenbare faktum, at USA’s nuværende regime i USA ikke tilstræber ægte folkeligt demokrati eller socialisme for folket på Cuba, i Korea, Iran eller andre af de såkaldte ”slyngelstater”, så bør det være vores udgangspunkt, at de undertrykte folks befrielse er deres eget værk.

Revolutionen kan ikke eksporteres, som Stalin udtrykte det. På samme måde som vi respekterer menneskers ret til at ytre kritik af Thorning/Fogh eller Enhedslisten, må vi respektere folkenes ret til at vælge, hvilken vej de vil gå. En ”demokratisk befrielse” indført fra oven, som USA’s forsøg i Irak og tidligere Sovjets i Afghanistan, er ikke bare i strid med folkeretten. Det er ingen virkelig befrielse, men neo-kolonialisme, hvis ikke den nationale modstandsbevægelse mod et tyrannisk regime er den afgørende politiske og militære faktor.

Magt giver ikke ret

Det var kernen i FN’s Charter, som blev vedtaget i 1945, hvor forbuddet mod aggressionskrig og retten til selvforsvar blev nedskrevet. At stormagter som USA, Sovjet/Rusland og Storbritannien har magt til at vælte regimer, giver dem ikke ret. Det handler ikke, som Rune Lund fra EL påstår, at være ven med ”fjendens fjende”. 1)

Det handler om, at flertallet af folkene i disse selvstændige stater som Cuba, Korea, Iran, Syrien og Palæstina har en demokratisk ret til at gå en anden vej end den, der accepteres i de kapitalistiske Nato-stater. Det betyder ikke, at vi bliver politiske allierede, fordi vi forsvare deres ret til at vælge en ”storbytosset” regering.

Og med det blodige KZ-Guantanamo-image, som alle stater og folk i Nato-alliancen er besmittet med, er vi slet ikke i en position, hvor vi kan diktere dem, hvilken vej de skal gå. Det bør være vor dybe folke-demokratiske forståelse af solidaritets-begrebet. Denne solidaritet udelukker ikke kritik af disse regimer, som angiveligt fører en selvstændig kurs, men at true med sanktioner og krig vil tværtimod bekræfte disse folks fordomme om det aggressive vesten. Kun gennem vort gode eksempel, ved at vi ophører med de militære trusler og ophæver sanktionerne, har vi en mulighed for gensidig påvirkning.

Enhedslisten har travlt med at kritisere DFR Korea, samtidigt med at man er mundlam, når det gælder regimet i Beijing, som jo har holdt Nordkorea på benene. Hvis EL’s kritik af DFR Korea var alvorligt ment, burde man jo rette skytset imod Kina. Det gør man ikke.

Hænger det sammen med, at EL har lyttet for meget til ”Venskabsforeningen Danmark-USA”, hvor man er overordentligt glade over de saftige kapitalistiske profiler, der udpresses af det kinesiske folk, og derfor ikke stiller samme krav her?

Et andet land, som EL og har travlt med at kritisere, er Iran. Angiveligt findes der mange demokratiske mangler at kritisere i landet. Men hvorfor tier man om Saudi-Arabien, USA’s næstvigtigste allierede i den arabiske verden? Eller om Pakistan? Måske hænger det sammen med, at USA drømmer om at gøre det samme med Iran, som de har gjort med Irak? Selvom kvinderne nægtes retten til at stemme i Saudi-Arabien, hvor Iran er

kommet meget længere, er det Iran, Enhedslisten retter hovedskytset imod.

Formanden for Irans Journalistforbund, Rajab, fortæller til Politiken, at ”i Iran har kampen for demokrati stået på i over 100 år. Der er en langt mere åben debat i Iran end i arabiske lande. Det kan kun sammenlignes med Libanon og Egypten”, og Palæstina kunne tillægges, men, tilføjer han, ”Iran er ikke noget demokrati, men heller ikke et diktatur”. Og heller ikke socialistisk, kan tillægges.

Igen handler det ikke om, om der er socialisme i Iran på Cuba eller i Nordkorea. Folkene i disse lande fortjener vor solidaritet, og de afviser sanktioner, blokade og udenlandske militære ”befrielser” af deres lande.

I øvrigt ville Rune Lunds ”fjendens fjende”-argument betyde, at EL skulle afvise en politisk alliance med Thorning-Smith mod Fogh.

Så mens Enhedslisten og de forskellige fraktioner bruger tusinder af timer på at diskutere for og imod tørklæder i Folketinget, så kæmper folkene på Cuba, i Korea og i Iran med at fortælle omverdenen, at de ikke ønsker Enhedslistens, Fogh og Thornings støtte til USA’s sanktioner og krigstrusler.

De ophidsede debatter i Enhedslisten om tørklædet er en bedre sag værd og dækker i virkeligheden over listens vaklende kurs mellem tilpasning og modstand. Stærke kræfter i listen har mere travlt med at udbrede imperialismens ensidige ”demokratiske og religiøse” krav til de stater, de ikke har kontrollen over. Det er i grunden ikke et religions-spørgsmål.

Det kom også til udtryk efter Jyllands-Postens provokative trykning af de anti-semitiske karikaturtegninger af Muhammed, hvor Lindblom-fløjen sørgede for, at EL haltede forvirret igennem den krise, som Danmark stod i, uden at kunne orientere sig.

Krisen i EL har udviklet sig til en identitetskrise, som ikke løses af valget af en muslim. Valget af Asmaa Abdol-Hamid kan ikke kompensere for undertrykkelsen af de arabiske og muslimske folk i Irak, Palæstina, Pakistan, Afghanistan, Indonesien og Saudi-Arabien. Venstre har muslimer opstillet, og det har ikke gjort partiets

politik mindre reaktionær.

Tørklæde-debatten er blevet et skalleskjul, som dækker over, at EL ikke har en selvstændig solidaritetslinje, som klart afviser sanktioner, blokade og krig mod folkene på Cuba, i Korea, Iran, Syrien og i andre "slyngelstater".

Det er ikke et spørgsmål om, om der er socialisme i disse lande, eller om "fjendens fjende" og hans venner bor i disse lande, men et spørgsmål om at anerkende, at arbejderklassens befrielse er arbejderklassens eget værk, såvel som de undertrykte folks befrielse er folkenes eget værk. Revolutionen kan ikke eksporteres.

Den anti-imperialistiske befrielseskamp i de lande, som kaldes de "muslimske lande", er i sit væsen ikke et religionsspørgsmål, ligesom den irske befrielseskamp ikke er en religionsstrid mellem pro-britiske protestanter og irske katolikker, som det kan se ud som på overfladen.

I tørklæde-debatten i EL er der også kommet argumenter, hvor man ligefrem har sammenlignet EL med de kommunistiske partier i Komintern-perioden. At partierne i det revolutionære kommunistiske verdensparti Komintern forsvarede jøder og andre mindretal mod fascistiske angreb og terror, men ikke tillod religiøse som medlemmer.

Men EL er vel ikke et revolutionært kommunistisk parti af Komintern-typen? Selvom der angiveligt findes enkelte medlemmer, der ønsker det.

Hvis Enhedslisten er et revolutionært parti af Komintern-typen, tilslutter man sig partiprogrammet, der taler om, at vi ikke går i kirken, moskeen eller synagogen for at få svar på, hvilken vej vi skal gå.

Det indebærer ikke, at kirken, moskeen eller synagogen er forbudt område for kommunister. Selv i det socialistiske Sovjet i 1930'erne fandtes der kirker,

moskeer og synagoger. Tro, følelser og tanker er en privat sag.

Samtidig må vi ikke glemme, at de krav, vi stiller til partimedlemmer, ikke er de samme som til et hel lands borge-re. Partimedlemmerne følger frivilligt partiets kommunistiske krav. Krav, som ikke stilles til ikke-partimedlemmer.

Vi må skelne mellem parti og masseorganisationer. Partiet er arbejderklassens fortrop, mens masseorganisationerne er åbne for alle, uanset om de bekender sig til den ene eller anden trosretning.

Noter

- 1) Rune Lund, "Min fjendes fjende er ikke automatisk min ven", Arbejderen, 30. juni.
- 2) Akbar Ganji, "Derfor siger oppositionen i Iran nej til penge udefra", Washington Post, 26. oktober: Why Iran's Democrats Shun Aid: www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2007/10/25/AR2007102502216.html.
- 3) Rajab Ali Mazrooei, Politiken, 1. november 2007.
- 4) Kilde: ww.interpres.wordpress.com/2007/11/08/enhedslisten-s-valg-religionskrig-eller-kamp-mod-imperialismen

Kæmpe strejke- og protestbevægelse har igen lammet Frankrig

Styrkeprøve mod Sarkozys arbejderfjendske reformpolitik

På anden uge har strejkebevægelsen i Frankrig sig imod Sarkozys nyliberale angreb på de offentligt ansatte udviklet sig. De strejkende vender sig imod en planlagt forhøjelse af pensionsalderen for offentligt ansatte med særligt udsatte jobs.

Her drejer det sig om 500.000 transportarbejderne for jernbaner, busser og metro og arbejdere i energisektoren, der - hvis planen gennemføres - først kan gå på pension efter 40 års ansættelse i stedet for de nuværende 37,5 år. Otte fagforeninger er involveret i strejken, der smelter sammen med studenternes protestbevægelse mod Sarkozys nye nedskæringer på universiteterne.

Ikke mange er i tvivl om, at forhøjelsen af pensionsalderen blot er begyndelsen på Sarkozys ultra-reaktionære offensiv under overskrifter som "Frankrig må arbejde hårdere i fremtiden for at

kunne konkurrere". Sarkozy har også længe haft kig på de franske arbejderes 35 timers arbejdsuge, og en forlængelse af arbejdstiden indgår i hans "reformprogram", som han gennem angreb på alle fronter begyndte at virkeliggøre fra den første dag i hans præsidenttid.

Hundretusinder offentligt ansatte tjenestemænd har tilsluttet sig transportarbejdernes og energiarbejdernes strejke. På universiteterne fortsætter de studerende med at protestere mod nye nedskæringer og fordyrelser for de studerende. Uundervisningen i halvdelen af Frankrigs 85 universiteter har været afbrudt.

Fabrikker begynder at løbe tør for råmaterialer som stål.

Strejkebevægelsen har udviklet sig til den største magtprøve mod den tidligere indenrigsminister Sarkozy siden hans indsættelse som præsiden, efter at han ved valget havde slået socialdemokraten Segolene Royal.

Sarkozy slår ellers om sig med store armbevægelser, men i den første strejkeuge har han været forholdsvis tavs. Han

har endnu ikke vovet at handle som den Bush-, Thatcher- eller Reagan- politiker han er. Endnu har han ikke kunnet slå i bordet: "Jeg styrer Frankrig" – og sætter politi og militær ind!

Han frygter den dybe underliggende utilfredshed og at bære ved til at udvikle kampen til en samlet langvarig og generalstrejkeligende kamp for hele den arbejdende befolkning i Frankrig - til et generelt opgør med den reaktionære præsident og hans reaktionære 'reformplaner'. Han har derfor tilbudt 'trepartsforhandlinger' forudsat den offentlige transport igen fungerer.

Da strejkebevægelsen og de studerendes og uddannelsessøgendes protestbevægelse mod lovforslaget om "CPE" (den første ansættelseskontrakt) sidste forår udviklede sig til generalstrejker, blev regeringen tvunget til at trække sit forhåbte reformforslag.

Afhængigt af udviklingen af beslut-somheden og kampen kan dette også ske igen – nu mod en lovforslagelse, der rammer det arbejdende Frankrig i solar plexus.

FNs klimarapport overhales af virkeligheden

"Frygtindgydende som en science-fiction-film" – således betegner FN-generalsekretær Ban Ki Moon den nye verdensklimate-rapport udarbejdet af FNs udvalg for klimaforandring (IPCC - Intergovernmental Panel on Climate Change). Men rapporten er på flere punkter allerede overhalet af virkeligheden. Situationen er altså langt værre, end rapporten siger.

- De globale udslip af kulddioxid fra forbrændingen af fossile energistoffer stiger hurtigere og hurtigere. "Stigningen i CO₂ udstødningen overgår tilvækst raterne i alle de udslipsscenarioer, IPCC behandler i sin nye beretning", siger Michael Raupach, australsk fysiker og leder af 'Det globale kulstofprojekt'.

- Omkring halvdelen af CO₂ udstødningen forbliver ikke i atmosfæren, men optages af oceanerne og af jordens planter. Men effekten af disse naturlige 'kulstofsænkende elementer' kan være overvurderet. For skovene på de centrale og nordlige breddegrader optager formodentlig 40 procent mindre kulddioxid end klimarapporten angiver. Det konkluderede et internationalt studie, som for nyligt blev offentliggjort i fagtidsskriftet Science.

"Forestillingen om at biosfæren på en eller anden måde vil redde os, er forkert! . . . Så meget mere CO₂ kan træerne slet ikke optage", udtaler Kevin Gurney, klimaforsker ved Purdue University i West Lafayette i USA.

- Også verdenshavenes selvjusterende hjælpe-funktion vurderer mange videnskabsfolk idag som mindre end tidligere antaget. Således viser aktuelle målinger, at Nordsøens evne til at optage CO₂ er aftagende. Belgiske, hollandske, canadiske og US-forskere beretter herom i fagtidsskriftet Global Biogeochemical Cycles. Andre studier ser en lignende udvikling i hele Nordatlanten.

- I det arktiske ocean er der for hver sommer, der går, mindre og mindre havis tilstede. I begyndelsen af oktober gav USAs Nationale Sne- og Isdata Centrum (NSIDC) melding om en ny bundrekord for 2007. Det samlede isareal var kun på 4,3 millioner kvadratkilometer – det var 23 procent mindre end i 2005. Den legendariske nordvestpassage var helt uden is. Forskerne fra NSIDC går nu ud fra, at Arktis allerede i sommeren 2030 kan være helt uden is – årtier før det nævnes som en mulighed i FNs klimarapport fra IPCC. Der taler man om "...den sidste halvdel af det 21. århundrede".

- Derudover synes IPCC også at undervurdere havoverfladens stigning. I den dugfriske rapport figurerer en tabel, ifølge hvilken havoverfladen indtil år 2099 vil stige 18-59 centimeter, alt afhængig af hvilke mængder af drivhusgasser, der udstødes i fremtiden. Men ifølge forskellige forskere må disse tal korrigeres. For de udelader et vigtigt aspekt: Den mængde af vand, der vil flyde i havet fra de smeltende fastlandsgletschere vil forøge hav-

overfladens stigning. Fordi det er uklart, hvor kraftig effekten heraf vil være, har IPCC valgt at udelade denne faktor i sin rapport.

Dog udtalte IPCCs chef, Rajendra Pachauri, på et møde i Valencia for nyligt, at selvom det skulle lykkes for verdens lande at reducere CO₂ udstødningen kraftigt, så må man på sigt alligevel regne med, at havoverfladen stiger et sted mellem 0,40 til 1,40 meter. "Det bliver måske ikke i det 21. århundrede, men en smule senere", sagde Pachauri. Nogen beroligende kommentar er det nu næppe.

Det viser bare: Klimaet reagerer trægt og allerede de nuværende udslip af drivhusgasser er nok til at fremkalde graverende forandringer i fremtiden.

Autonom Info-service

Sarkozy har ret - traktaten vil falde ved en afstemning!

"En folkeafstemning nu vil være farlig for Europa. Der vil ikke blive nogen traktat, hvis vi havde en folkeafstemning i Frankrig, hvorefter Storbritannien ville have folkeafstemning", har den franske præsident Nicolas Sarkozy udtalt på et lukket møde.

"Frankrig var bare først i rækken til at stemme nej. Det ville ske i alle medlemsstater, hvis de havde en folkeafstemning. Der er en kløft i mellem befolkningerne og regeringerne", citerer den britiske avis The Daily Telegraph ham for at sige.

- Sarkozy har fuldstændig ret. Det er derfor, regeringerne frygter folkeafstemningerne. Den nye EU-forfatning vil falde, hvis den kommer til folkeafstemning, sådan som det skete med den første version i 2005, udtaler Ditte Staun, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Men det er ingen undskyldning. Der er ikke demokrati i Danmark og de øvrige EU-lande, hvis regeringerne kun sender ting til afstemning, når de er sikre på opbakning.

Folkebevægelsen mod EU

Kommunal-

og folketingsvalg bærer spor af stemmeflugt da flere og flere ikke finder deres værdier og holdning repræsenteret ved de opstillede kandidater og partier - der alle støtter den borgerlige-socialdemokratiske parlaments- og samfundsmodel hvis udråb er:

**Er du ikke med mig /
er du imod mig -
Og ved at afstå sin stemmeret
har man klart udtrykt
det sidste**

NB

Strøtanker efter valget

Så er valget overstået. Nu skal vi til arbejdet. På de store linjer er der to opgaver, der står for døren: En EU-traktat bliver underskrevet først i december, men kommer der en folkeafstemning for at ratificere den? FN og Greenpeace og danske politikere er gået i gang med at varme op til den klimakonference, der afholdes i København december 2009, men sker der noget inden da?

Der er også i dette blad skrevet meget om EU-traktaten og nødvendigheden af en folkeafstemning. Der er samlet underskrifter ind og skrevet læserbreve og meget andet. Den 11. oktober viste en Gallup-undersøgelse, at der er flertal i befolkningen for en afstemning. Nu må det synliggøres i bybilledet, så den "ny" regering ikke er i tvivl om det. Jeg håber at se plakater, gadeaktioner og meget andet i den kommende tid. På Folkebevægelsens hjemmeside under "Kræv afstemning" er der argumenter, flyers og plakater til download, men der har ikke været penge til trykning.

Kravet om folkeafstemning er udbredt i Europa. Tænk tanken NyAgenda har på sin hjemmeside en rapport til download: *Europæiske stemmer*. Der er helt sikkert mange andre og mere iøjnefaldende måder at udtrykke sig på, så nu er det også op til jer energiske og fantasirige læsere at få synliggjort kravet om en folkeafstemning.

Fra 3.-14. december afholdes på Bali et

FN-møde om klimaforandringerne, hvor Greenpeace vil aktionere for handling nu. FN's klimapanel har netop udgivet den fjerde og afsluttende klimarapport. De taler med store bogstaver, og derfra er ingen tvivl om, at det bliver nødvendigt, at menneskene tilpasser sig klimaforandringerne. Hvorvidt de altomfattende katastrofer undgås, handler mere om, hvor hurtigt og hvad der gøres. Om den viden, der vitterligt findes i dag, bliver brugt eller glemt. Som i alle andre forhold er det et spørgsmål om styrkeforhold og klassekamp, men i dette spørgsmål står der bare rigtig mange liv på spil. Jeg vil derfor opfordre til at tage kampen op, også på det område. Allerede den 8. december er der den årligt tilbagevendende "globale aktionsdag mod klimaforandringer", hvor forskellige miljøgrupper vil gøre sig synlige. Læs om det hos

paign.org. Også her er der brug for dit initiativ.

GBe

Kampagnetilbud til nye læsere **Modgift mod de borgerlige medier**

**Få de næste 8 numre af Kommunistisk Politik
tilsendt med posten for kun 100,- kr.**

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort

Bestil hos
Forlaget Oktober, Egilsgade 24, kld., 2300 København S
Ring 51 78 09 06
eller mail: kompol@apk2000.dk

OKTOBER BOG BUTIK København

**Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50**

Man til fre 16 - 19

Oktober Bogbutik Fyn Skibhusvej 100

**5000 Odense C
66 14 89 83**

*Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30*

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld. 8000 Århus C

*Åbningstid:
fre 14 - 17.00*

Sosu'erne må fastholde initiativet

- *Man kan ikke holde på noget, man ikke har i hænderne, undskyldte min mormor mig med, når jeg "slap en vind" som lille.*

Denne lille vending har nedskærings- og levebrødspolitikere gjort til deres egen:

Det er ligeså unødvendigt at overholde valgløfter, som det er muligt at holde på luftsteg og vindfrikadeller.

Vi husker alle Poul Schlüters ord – *Unionen er stendød!* – som blev fremSAT midt i en situation, hvor den omtrent var færdiggjort. Eller hans ord omkring Tamilsagen: - *Der er intet, der er fejlet ind under gultæppet.*"

Vi husker også Nyrups efterlønsgarantier op til folketingsvalget i 1998. Få måneder efter foretog han indgreb og forringelser i samme.

Vi husker også politikernes bekymrede og omsorgsfulde miner op til sidste folketingsvalg i februar 2005. Folkerne skyldtes, at tusinder af slagteriarbejdere på Tulip lige op til valgets udskrivelse var blevet truet med fyring, fordi Tulip barslede med planer om at flytte produktionen til udlandet. Der var ikke grænser for, hvor store garantier, løfter eller sikkerhedsnet de og deres familier blev stillet i udsigt.

I den netop overståede valgkamp har social- og sundhedsansatte (sosu'ere) været i fokus, fordi de ved deres landsdækkende strejke over tre uger i forsommeren formåede at påkalde sig langt størsteparten af den danske befolknings opmærksomhed og sympati. Denne situation går ikke en stemmehungrende eller fiskende politikers næse forbi, uden at den forsøges at blive udnyttet maksimalt.

Det absolut reaktionære og yderst asociale Dansk Folkeparti har faktisk formået at tage føringen, når det gælder løfter som garantier for deres opfyldelse. De er endda villige til at gennem-

Hvis sosu'erne overlader initiativet til andre, går det let, som for kassedamerne for 20 år siden.

Faglig kommentar

føre dem uden om VK-regeringen ved hjælp af Socialdemokraterne, SF og Enhedslisten. DF har så sandelig også brug for at pudse deres "sociale" profil af, efter at ældrechecken er blevet afsløret som det rene vand.

Der spiller ganske vist også flere modeller på bordet fra de respektive partier, men her kommer LO og den nyvalgte formand, Harald Børsting, på banen som fødselshjælper:

- *Det er næppe muligt at løse forårets overenskomstsituation for de offentlige ansatte, hvis vi ikke får tilført flere penge,* udtaler han og spiller med musklerne:

- *Det kan i modsat fald ende med konflikt, men jeg hører til dem, der hellere vil forebygge end helbrede.*

Harald Børsting har dermed placeret sig i en central og mediefokuseret rolle som mægler mellem partierne – naturligvis til "gavn for medlemmerne". Der er da heller ikke meget, der tyder på, at regeringen er samarbejdspartner på dette felt. Anders Fogh har erklæret, at løsningen må findes af arbejdsmarkedets parter selv, på trods af at han ved, der ikke er tilstrækkelig økonomi dertil. Beskæftigelsesministeren har ligeledes fundet løsningen på problemet: *Det ser ud til, at vi må importere noget mere udenlandsk arbejdskraft til dette område.*

Mens DF helst vil øremærke midler til sosu-ansatte, så ønsker Socialdemokraterne nedsættelse af en løn-kommission, som skal fordele de fem mia. kr., som de

har afsat over en treårig periode, blandt samtlige 800.000 offentlige ansatte. En handelsskoleelev vil hurtigt kunne forsikre alle om, at Socialdemokraternes beløb svarer til en krone mere i timen i gennemsnit – under forudsætning af, at hele rammen bruges til lønforhøjelse.

Vi kan hjælpe Helle Thorning Schmidts hukommelse lidt på vej ved at erindre hende om, at sosu'erne havde tre væsentlige krav i forbindelse med deres konflikt: 5.000 kr. mere om måneden, flere ansatte og bedre arbejdsforhold. Man forstår, hvis sosu'ere ryster på hovedet af Thornings udspil, som ikke engang forslår som en skrædder i helvede.

Det klogeste, sosu'erne med deres netværk nok kan gøre nu, er at fæste lid til egne kræfter og den kæmpe sympati og solidaritet, de har vundet. Hvis de overlader initiativet til andre, går det let, som det gik kassedamerne, der for 20 år siden vandt partiernes, fagbevægelsens og arbejdsgivernes hjerter på grund af deres lave løn. I dag hører de stadig til de ringest betalte overhovedet.

Der er også opmuntringer at hente: 12.000 finske sygeplejersker har netop "landet" en arbejdskamp med en lønstigning på 20 pct. over de næste fire år. Kravet var oprindeligt 24 pct. på to år. Konflikten havde medført så store problemer, at patienter med akutte problemer blev sendt til behandling i Sverige.

Det finske parlament vedtog i freddags at begrænse sygeplejerskernes mulighed for at sige op og udvidede myndighedernes mulighed for at tvangsindkalde personalet.

Der er måske mange arbejdsmarkedsforskere, der kan fortælle om forskellen på det finske parlament og det danske folketing, men det er vel de færreste sosu'ere, som ikke er klar over, at det samme kan ske i Danmark.